

Сирена

Алфа
гетектив

Воуи Чант

ЗОУИ ЧАНТ АЛФА ДЕТЕКТИВ

Превод: Сирена

chitanka.info

Смела жена в смъртна опасност + шифтър-мечка детектив, който ще я защитава с живота си + страшен враг = вълнуващ роман!

Пищната Мария Ернандез обича работата си като личен асистент на политик, борец се за равнопоставеност между хората и шифтърите... докато опит за убийство не преобръща живота ѝ. Шефът ѝ, щатски сенатор и шифтър-врабче Лаура Дейвис, попада под огъня — буквално — на хейтърската група „Хора Против Шифтъри“. Мария е очевидец на случилото се и е повече от съгласна да свидетелства. Но за да оцелее се нуждае от сигурна защита.

Алфа-мечката детектив Ливай Хейл напуска малката шифтърска общност, за да изпълни дълга си — „да защитава и служи“. Той винаги е защитавал всички по един и същ начин. Но когато спасява живота на Мария, осъзнава, че е намерил единствения човек, когото ще защитава преди всички останали.

Привличането между Мария и Ливай не може да бъде отречено, но служебният полицейски дълг пречи на Ливай да задълбочи връзката им, преди разследването да е приключило. Може ли да устои на поразяващата страст? И ще може ли да защити Мария от смъртоносните ѝ врагове?

МАРИЯ

Мария Ернандез отново работеше до късно.

Беше петък вечер в полунощ, а тя все още бе в офиса. По-рано тази вечер шефката ѝ, сенаторът на щата Илинойс, Лаура Дейвис, имаше вечеря, на която благодареше на спонсорите си. Сега тя и Мария бяха заедно, за да направят анализ на вечерта.

Лаура Дейвис беше първият шейпшифтър, избран за държавен служител в Илинойс. Все още имаше хора, които не харесваха шифтърите, и дори такива, които мислеха, че те са опасни и не трябва да им се вярва. Една от най-големите цели на Лаура беше да разпространява добра информация за шифтърите.

Така че Мария питаше всички, които подкрепяха шефката ѝ, как са реагирали приятелите и познатите им на кандидатурата на Дейвис. Работата ѝ се състоеше в писането на колкото е възможно повече бележки. Сега сравняваха това, което си спомняха. Процесът беше дълъг. Нямахше да си тръгнат от сградата на Капитолия преди един часа през нощта.

Въпреки че Мария не възразяваше да остава до толкова късно, Лаура ѝ предложи да си тръгне. *„Работиш твърде много, Мария! Излез и се забавлявай, вместо да се занимаваш с още едно политическо събитие.“* Мария протестираше, настоявайки да остане и да помогне на Лаура. Тя вярваше в каузата на Лаура и искаше да направи всичко възможно, за да бъде сигурна, че шифтърите ще бъдат признати като равноправни граждани навсякъде.

Другата истина беше, че нямаше какво друго да прави в петък вечер.

Беше скъсала с последния си приятел, Дейв, преди почти два месеца. Той беше висок, добре изглеждащ, атлетичен и мускулист. Когато я беше попитал дали желае да излизат, тя бе решила, че е хванала голям улов.

Връзката продължи около пет минути, преди да открие, че, както обикновено, тези големи мускули идваха с голямо его. Стана ясно, че

той мислеше, че щом е големият силен мъж, няма нужда да слуша какво му говори тя.

Мария винаги търсеше мъж със силно тяло и личност, който не се страхува да тръгне след това, което иска, и който би могъл да вдигне щедротото ѝ на извивки тяло.

Но отново и отново свършваше с мъже, които не слушаха жените. Мислеха си, че големите ѝ гърди и дупе означават, че няма голям мозък.

След Дейв, Мария реши, че ѝ е писнало да бъде пренебрегвана от приятелите си, затова си взе почивка от мъжете и се фокусира върху работата си. Което беше добре, защото кампанията отнемаше цялото ѝ внимание и енергия — нямаше време да мисли за срещи.

Сега, когато Лаура вече имаше длъжност в офиса, Мария започваше да си спомня защо негодуваше срещу Дейвидите по света.

Ако само...

Не, каза си решително. Не, не, не. Нямаше да падне в този капан отново. Мъжете бяха идиоти, а тя имаше прекалено много работа за вършене, вместо да се тревожи за срещи. Лаура заслужаваше цялото ѝ внимание.

ЛИВАЙ

— Все още не разбирам защо трябва да сме тук — оплака се Дани. — Няма да е тук.

Детектив Ливай Хейл зави наляво с надеждата, че караха по правилния път.

— Може и да бъде.

— И така да е, какво ще направим? Ще го арестуваме въз основа на това, че прилича на описанието на пияния ни свидетел? — Дани оглеждаше съседите през прозореца, но очевидно не виждаше нищо.

— Можем да го хванем в действие — посочи Ливай. — Както и да е, не можем да игнорираме свидетел. Дори и пиян такъв.

— Ти и твоята процедура, човече — поклати глава Дани, въпреки че не отмести очи от прозореца — колкото и да се оплакваше понякога, беше добро ченге. Ливай подозираше, че с друг партньор би се шегувал повече, но когато Ливай изискваше настойчиво, Дани беше зад него. Бяха добър екип.

Твърде лошо, че рядко имаха какво да разследват.

— Процедурата я има поради някаква причина — Ливай отново обърна с все по-малко и по-малко надежда, че наистина ще намерят дилъра на дрога.

Вероятен дилър на дрога. Вероятен дребен дилър на дрога. Лейтенантът беше пуснал случая в скута на Ливай с думите, че прави на някого услуга, но Ливай беше признателен за шанса да излезе на улицата, вместо да се взира в бумацината, въпреки че това бе незначителен случай срещу мъж, който едва ли бе толкова лош.

Но, ако Ливай успееше да арестува мъжа с повърхностната информация, която имаха, лейтенантът щеше да разбере какъв способен детектив е и да му даде нещо по-предизвикателно. Най-накрая.

Ливай беше в полицейското управление в Спрингфийлд почти две години, а лейтенантът все още го третираше като зелен новобранец. Не разбираше защо — беше добър служител и мислеше,

че е толкова умен, колкото и другите детективи в управлението. Но може би трябваше да поеме инициативата на случай като този, за да може лейтенантът да види потенциала му.

Отново се обърна. Все още нямаше никой.

— Да се вземат показания от пиян свидетел може да е грешка — призна на Дани.

Дани се ухили.

— Но какво би могло да е по-добро от среднощна разходка в живописната, празна търговската част на Спрингфийлд? В твое ляво, сградата на Капитолия. В твое дясно... може би просто трябва да продължим да гледаме в ляво.

Трудно бе да видиш нещо друго — сградата беше монолитна и се издигаше над околните сгради. Показанията на свидетеля ги бяха насочили към вероятна сделка, провеждана от главния им заподозрян, точно до сградата на Капитолия: „Знаете, точно там“. Отказа да разясни дали има предвид северната, южната, източната или западната страна на сградата или колко далеч е това „точно там“.

Ливай трябваше да признае, че шансовете им да намерят нещо бяха практически нулеви, но бяха стигнали до задънена улица и не можеха да си позволят да игнорират каквато и да е информация. Дори и толкова тъпа като тази.

— Ще се завъртим наоколо няколко пъти и след това ще се върнем в управлението. — Огледа пътя, докато говореше, но все още нямаше знак от никого.

— Освен ако не видим нещо — каза Дани. — Като, ъм, престъпление.

— Обещавам, че ако видим престъпление, ще спра веднага. — Ливай зави в друга празна уличка. Не изглеждаше вероятно да се натъкнат на престъпление.

МАРИЯ

Мария и Лаура свършиха с работата си в един часа сутринта. Мария запази бележките си на лаптопа и се протегна. Бяха работили дълго време, но си заслужаваше.

Това бе нещото, което ги задържаше на върха, независимо дали общуваха с донори, лобисти или други политици. Ако трябваше да е честна, тя наистина харесваше тази част от работата — да проследява това, което всеки се опитваше да направи зад сцената. Да разделя желанията, които казват на глас, от тези, които наистина имат.

Освен това работата ѝ беше добра. Толкова дълго шифтърите се бяха крили в сенките, но сега най-сетне излизаха на светло. Лаура, като интелигентен, ясно изразяващ се, добре образован, безопасен шифтър-врабче, вършеше страхотна работа, като показваше на общността, че шифтърите бяха хора като всички останали.

Мария се чудеше дали някой от по-големите шифтъри, като мечки или лъвове, щяха някога да се чувстват удобно да се разкрият на обществено място. Познаваше някои, които бяха признали, че биха го направили, но твърде много хора мислеха, че са опасни. Те се страхуваха, че шифтърите не са в състояние да контролират инстинктите си. Е, Лаура беше направила първите стъпки и това бе важното.

— Благодаря ти, че остана до толкова късно, Мария. — Лаура прибра бележките им и ѝ се усмихна топло. — Почини си през уикенда. Отиди някъде и пренощувай там, или нещо такова. Заслужаваш го, след тези няколко месеца.

С бонуса, който Лаура ѝ даде, когато беше избрана, Мария можеше да си позволи кратка почивка, стига да искаше. Но...

— Ще бъда на разположение — каза твърдо. В края на краищата, нямаше с кого да отиде, нали?

Лаура поклати глава, усмихвайки се.

— Е, аз няма да ти се обаждам този уикенд. Заслужаваш да си починеш.

— Ти също — посочи Мария. — Работиш толкова усилено, колкото и аз.

— Аз не съм толкова млада като теб! Трябва да имаш и свободно време, не само работно. — Лаура поклати глава в отговор на скептичния поглед на Мария. — Поне си вземи вана и изпий една-две чаши вино.

Това звучеше добре.

— Може би. Но обещавай да ми се обадиш, ако изникне спешен случай.

Лаура сложи ръка на сърцето си.

— Обещавам. Ако изникне нещо спешно, ще ти се обадя.

ЛИВАЙ

— Човече, това е прецакване — оплака се Дани, взирайки се в празните улици. — Отмених среща, за да мога да работя тази вечер, надявам се да знаеш.

— Една вечер без среща няма да те убие. — Ливай огледа своята страна на пътя. Все още нищо.

— Вярно е. Така или иначе утре ще излизам с Таня. Сигурен ли си, че не искаш да се срещнеш с приятелката й? Обзалагам се, че е гореща.

— Благодаря, ще пропусна. — Ливай зави към страничната уличка.

Дани излизаше с много жени и рядко се срещаше с една и съща два пъти. Ливай си падаше повече по моногамността, но беше скъсал с последната си сериозна приятелка преди година и оттогава Дани се опитваше да го срещне с някоя от безкрайната върволица жени, които познаваше.

Истината беше, че Ливай не си падаше по типа на Дани. Те бяха момичета за забавление, много слаби, тежък грим и търсеци да си прекарат добре времето. Веднъж, щом се задоволяха, търсеха друг мъж.

Ливай искаше да прекара времето си като опознава жената, жена, която е умна и мотивирана за нещо повече от питие и парти. Жена, която щеше да го слуша, вместо да гледа през него, и която щеше да му отговори.

И, честно казано, той харесваше жени с повече извивки от кокалестите блондинки на Дани. Разболяваше се от жени, които гладуваха модерно — искаше някоя, която щеше да знае как да яде нещо повече от салата.

Освен това го имаше и фактът, че като шифтър, чакаше своята половинка. Неговата мечка не се увеличаваше по жените, които Дани му представяше. Половинката му бе някъде там, чакайки той да я намери.

Той мислеше за нея понякога, чудейки се каква е, надявайки се, че се справя добре без него. Мислейки: *Аз ще бъда при теб скоро. Скоро някой ден.*

Просто се надяваше да я познае, когато я види. Понякога ги уцелваше като светкавица от ясно небе, но понякога на мечката отнемаше известно време, за да разбере, че половинката им стои точно до тях, гледайки ги в очите.

Някой ден.

— Още една обиколка — каза на Дани, когато обърна отново. — След това се връщаме. Може би все пак ще се видиш с Таня.

— Не, човече, Таня е утре — поклати глава отчаяно. — Довечера е Стефани. Никога няма да можеш да се справиш със срещите, ако не запомниш имената им, от мен да го запомниш.

Ливай се пригответи да му отговори рязко, когато изненадващото бум! бум! на изстрели прекъсна отговора му.

МАРИЯ

Мария последва навън Лаура, премествайки купчината документи в едната си ръка, за да хване вратата от Лаура.

— Дай да взема някои от тези. — Лаура се обърна с лице към Мария, когато стигнаха до просторния бетонен вход с колони. — О... падна. — Един химикал се изгърколи от купчината документи и отскочи от стъпалата.

— Взех го... — Мария се втурна напред.

Лаура вече беше преполовила стъпалата и двете едновременно се наведоха, когато нещо изгърмя над главите им.

— Какво...? — Започна Мария, но тогава звукът се чу отново. Нещо раздразни лявата ѝ буза. Обърна се да погледне и видя парче бетон, което беше отчупено от стъпалата.

— Какво беше това? — Мария погледна в тъмнината на земите около сградата на Капитола, но не можа да види нищо.

Друго „бум“ се чу и тя се сви стресната, когато още бетонни парчета се посипаха около нея.

— Това беше изстрел — каза слабо Лаура, гледайки разбитата част на стената.

— Някой стреля по нас? — удиви се Мария.

Ако някой наистина стреляше по тях, трябваше да се движат — цялата сграда на Капитола беше осветена през нощта и двете се виждаха идеално от прожекторите на стълбите.

Още един ужасно висок звук — наистина ли стрелбата беше толкова шумна от близко разстояние? — и Лаура изкреця и *изчезна*.

Мария успя да види бледото тяло на врабче, което излетя нагоре, и имаше време колкото да благодари, че Лаура се маха от опасната зона — и да се разтревожи, че е ранена; защо иначе ще извика така? — преди друг изстрел и гореща линия от болка я прониза в мишницата.

По дяволите, уцелиха я.

Само драскотина, разбра почти веднага. Кървеше, но не бе нищо повече от драскотина. И все пак, *беше я уцелил куршум*.

Не беше в безопасност тук. Започна да бяга, тромаво, свита, по стъпалата. Препъна се веднъж, изкълчи си глезен — изрита токчетата си и продължи да бяга.

Не знаеше къде е стрелецът, така че не знаеше и къде е безопасно. Чуваше накъсано дишането си, сърцето ѝ препускаше — Лаура успя ли да се спаси? Как щеше да избяга?

Градините на сградата на Капитола имаха доста дървета, но те бяха малки и тънки, нямаше големи гъсти живи плетове. Въпреки това нямаше светлини на земята, затова Мария предпочете тях пред осветените стълби. Препъна се на последните няколко стъпала и хукна към тревата.

Чу се друг изстрел, оглушително силен.

Лошо. Ако изстрелите ставаха по-силни, не се ли приближаваше към стрелеца? Скри се зад едно дърво и се опита да стане петнадесет сантиметра широка, свивайки се, за да стане колкото е възможно по-малка цел.

Умът ѝ препускаше. Това грешка ли беше? Трябваше ли да продължи да бяга? Със сигурност движещата се мишена по-трудно се уцелваше. Но все още не знаеше къде е стрелецът — ако беше само един — и ако излезе точно пред погледа му или дори близо до него, необмислено, щеше да е мъртва. Засега беше в безопасност, в тъмното, където той не можеше да я види, но за колко дълго не знаеше.

И не можеше да се обади на 911. Светлината от телефона ѝ щеше незабавно да покаже местонахождението ѝ.

Затова чакаше, а тежкото ѝ дишане звучеше силно в ушите ѝ. Щеше ли да я чуе стрелеца? Сърцето ѝ биеше толкова силно в ушите ѝ, но той не можеше да го чуе, нали...?

Бавно погледът ѝ се адаптира към тъмнината. Огледа се трескаво наоколо, търсейки някой друг. Със сигурност охраната беше чула изстрелите и се е обадила на полицията, нали?

Със сигурност *някой* е чул нещо?

Чакай — там имаше човек, който бягаше бързо и тихо. Помощ? Това ли...

Не, държеше пушка. *Това* е стрелецът.

Докато бягаше по тревата, за кратко беше осветен от един от прожекторите, и Мария сподави ахване. *Познаваше го.* Беше виждала лицето му и преди.

Мъжът зае позиция на стълбището и се огледа. Мария се наведе колкото може, за да стане невидима.

Очите му минаха покрай нея, веднъж...

... два пъти...

Видя я.

Сякаш на забавен каданс, Мария видя как той се изправи и повдигна оръжието си. Беше насочено право към нея. Той се усмихна.

Тя побягна.

Изстрели *гърмяха* зад нея. Дъхът ѝ свистеше в гърдите, но не можеше да го чуе от звука на стрелбата. Със сигурност щеше да я уцели... сега? Сега?

Стъпи на камък. Острата болка в голото ѝ стъпало я накара да се спъне и падна на земята на двете си ръце, силно. Болка плъзна по ръката ѝ, където се охлузи. О, Боже, това беше, вече нямаше да пропусне...

— *Полиция!* Пусни оръжието!

Мария замръзна, невярваща на ушите си. Но нямаше как да си е въобразила този дълбок, силен глас.

Повдигна глава и видя фигура, която се приближаваше, бягайки от срещната страна. Беше извадил оръжие и се насочваше право към мястото, където беше легнала на земята — и спря, заставайки до нея.

За момент и двамата замръзнаха, Мария изтегната на земята, дъхът ѝ дрезгав в ушите ѝ, и спасителят ѝ, застанал над нея, краката му стабилни и с извадено оръжие.

Мина една минута, още една... и не беше простреляна. Бавно се изправи на колене и погледна над рамото си.

Стрелецът го нямаше.

— Госпожо?

Тя погледна нагоре.

— Госпожо, добре ли сте? — Мъжът защитнически се беше навел над нея, погледът му се местеше между нея и тъмнината зад нея. Пистолетът му бе насочен към мястото, където преди стоеше стрелецът.

Мария се опита да се изправи, препъна се веднъж, след което полицаят я хвана със здрава, топла ръка и ѝ помогна да стане.

Тя погледна нагоре към загрижени тъмни очи.

— Добре съм — гласът ѝ трепереше.

— Кървиш — докосна другата ѝ ръка внимателно. — Имаш нужда от доктор.

Гласът му беше кадифено мек и дълбок и тя си пожела просто да се обвие около него и да забрави всичко, което се беше случило.

Не можеше да направи това, обаче, защото трябваше да... о, не.
Лаура!

ЛИВАЙ

Ливай наполовина беше спрял колата пред сградата на Капитола, когато с Дани чуха изстрелите. Двамата изскочиха от колата, тръгвайки в противоположни посоки в тъмното, за да покрият по-голяма територия.

Ливай беше този, който откри стрелеца... тъкмо навреме.

Докато помагаше на жертвата да се изправи, тя срещна погледа му и той не можа да направи нищо друго, освен да се втренчи.

Тя беше абсолютно великолепна. Дълга, къдрава черна коса, пълни устни, тъмни очи, подчертани от дълги мигли и тяло с доста богати извивки. Гръдният ѝ кош се повдигаше, което наистина показваше нейните...

Ливай отмести очи, изненадан от себе си. Бедната жена беше бягала за живота си, хипервентилирайки от паника, а Ливай беше такъв шибан неандерталец, че всичко, за което мислеше, беше горещото ѝ тяло? Обикновено беше по-добър от това.

Вместо това погледна в очите ѝ. Опитвайки се да игнорира колко е красива, я попита дали е добре.

— Добре съм — отговори тя.

Но Ливай не бе толкова сигурен. Все още дишаше с бързи, паникьосани вдишвания, и... имаше разпространяващо се тъмно петно на левия ѝ ръкав.

— Кървиш. — Неспособен да се спре, той прокара пръст по ръката ѝ, където беше ранена.

Това *определено* не беше процедурата. Бързайки да прикрие колко непрофесионално се държеше, ѝ каза:

— Имаш нужда от доктор.

За щастие не изглеждаше разстроена — или да му обръща внимание. Вместо това се оглеждаше.

Което *той* трябваше да направи, вместо да гледа влюбено жертвата.

— Лаура! — Изкрещя тя. — Лаура?

— Има ли някой там? — Той се огледа, хващайки здравата ръка на жената и отстъпи към колата. Трябваше да отидат на безопасно място.

— Сенаторът! — Съпротивляваше се на хватката му, очите ѝ гледаха наоколо и... нагоре?

Не можа да я помоли да обясни какво точно се беше случило от появяването на Дани.

— Няма никой — съобщи партньорът му.

— Стрелецът избяга — обясни Ливай накратко. — Тя каза, че има друг цивилен наоколо.

— Сенатор Дейвис! — Жената определено оглеждаше дърветата. — Промени се и сега не знам къде е.

— Щатният сенатор Лаура Дейвис е тук? — Ливай погледна Дани. — Ще ни трябва подкрепление.

— Зарежете подкреплението! — Възкликанието на жената върна вниманието му към нея. Очите ѝ светеха решително. — Трябва да намеря Лаура! Не знам дали е добре!

Тя започна да се обръща, сякаш наистина щеше да хукне да търси сенатор Дейвис в тъмната необезопасена градина на сградата на Капитолия. Ливай трябваше да признае куража ѝ, дори когато я спря.

— Уоу! — Хвана ръката ѝ отново. — Не е безопасно. Нека да отидем... — Свали ръката си и си пое дъх. — Наистина трябва да те види доктор.

Дланта му беше червена — случайно бе хванал ранената ѝ ръка. Жената погледна, след което извъртя ръката си.

— Куршум — каза.

— Уцелена си? — Ливай се наведе да погледне раната.

— Повърхностно — каза тя нетърпеливо. — Мисля, че само ме одраска. Не е зле. Не се тревожи за мен, трябва да намерим Лаура!

Ливай се обърна към Дани.

— Добре. Ти я заведи до колата и ме покрий, докато потърся сенатора. Не я пускай да тръгне след мен. — Той нямаше да я пусне да мине покрай него, след начина, по който се опита да тръгне сама.

— Не съм идиот. — Сега звучеше по-спокойно, сякаш просто посочва факт. — Някой трябва да я намери. Ти си по-квалифициран от мен.

Ливай откри, че е изненадващо трудно да я остави. Не знаеше какво не е наред с него. *Не беше* от ченгетата, които вървят зад благодарните, разплакани жени на местопрестъпленията — това беше един от най-лошите начини на възползване от позицията им и нещо, което никой свестен мъж не би причинил на жена. Трябваше да се стегне. Стъпвайки внимателно, извика:

— Сенатор Дейвис? Сенатор Дейвис, чувате ли ме? Добре ли сте?

Тишина. Продължи да се движи, оглеждайки се. Жената, която спасиха — коя беше тя? Не знаеше името ѝ или какво правеше толкова късно през нощта, въпреки че елегантният ѝ костюм предполагаше, че работи в сградата. Каза, че сенаторът се е променила, което означаваше, че може да е *навсякъде*.

Ливай беше изключително доволен, когато Лаура Дейвис беше избрана за щатски сенатор. Трудно би повярвал, че има реален шанс за напредък по отношение на приемствеността на шифтьрите от страна на обществото, но един малък, безобиден шифтьр в щатския сенат, показваща на всички, че е просто нормална жена, беше голяма стъпка напред.

Точно сега обаче, му се прииска жената да не е врабче, следователно по същество невидима в сегашната си форма.

Мечка — да вземем случаен пример — никога не би била избрана, но ако Лаура Дейвис беше мечка, работата на Ливай в момента щеше да бъде много по-лесна.

— Сенатор Дейвис! — извика отново.

Този път пред лицето му минаха криле и с размазано движение, Лаура Дейвис стоеше пред него.

— Полицай ли сте? — изпъшка тя.

— Да, мадам, полицай съм. Ще дойдете ли с мен, моля... Тук не е безопасно — Ливай посочи зад нея, наблюдавайки с едно око околността.

— Мария — каза сенаторът. — Асистентката ми, Мария, знаете ли къде е? Добре ли е?

Мария. Това трябваше да е името на красивата жена.

— Точно тук е. — Ливай побърза да заведе жената до мястото, където бяха оставили колата.

В секундата, в която заобиколиха ъгъла на основата на статуята, сенаторът светна.

— Мария!

— Лаура!

Прегърнаха се.

— Толкова съжалявам — повтаряше сенаторът. — Мария, знам, че те изоставих, променяйки се така... Действах по инстинкт и не мога да ти кажа колко съжалявам...

— Не, не — възрази Мария, — направи правилното нещо! Стреляше по теб, не по мен. Трябваше да се махнеш. Добре ли си? Мислех си, че може да си ранена.

— Малко — потвърди сенаторът, навеждайки се да погледне десният си крак. Ливай веднага се приближи, за да види, че чорапът ѝ беше подгизнал от кръв от разрез, ниско разположен на дясното ѝ бедро. — Няма проблем. Но ти кървиш!

Мария показа ръката си и хвърли поглед, който казваше: *Не-е-голяма-работа, просто-драскотина*. Ливай можеше да види напрежението по лицето ѝ, начинът, по който се държеше неподвижна.

Болеше я, някой беше стрелял по нея с намерението да я убие. Беше уплашена и ранена. Криеше го добре, но той все още можеше да го види.

Проклятие, искаше да я вземе в ръцете си и да ѝ каже, че всичко ще бъде наред. Кое то щеше да бъде непрофесионално. Какво не беше *наред* с него тази вечер?

За щастие, най-накрая чу сирените да вият. Мария и сенаторът щяха да минат през медицински преглед скоро.

Беше впечатлен от двете жени. Никоя от тях не плачеше, хипервентилираше или беше възбудена от факта, че беше стреляно по тях. Нито пък изглеждаше някоя да е в шок или да има проблем с раната си. И се справяха по-добре от повечето цивилни в тяхната ситуация — по дяволите, по-добре от полицаи-новобранци първия път, в който стрелят по тях.

Потисна желанието да попита Мария дали някога е мислила да стане ченге.

МАРИЯ

Мария не беше сигурна дали някога Лаура ще спре да се извинява.

— Всичко е *наред* — каза за стотен път. — Не е като да можеше да ме вдигнеш и да отлетиш с мен. Врабчетата не са толкова силни.

Лаура въздъхна.

— Знам. Но се обвинявам. Трябваше да те защитя.

— Всъщност, това е нашата работа — намеси се големият детектив. — Вие правите законите, ние ги прилагаме. Или поне аз така чух, че трябва да стане.

Мария се засмя, изненадана. В нейния очевидно ограничен опит, полицията нямаше чувство за хумор. Или може би е различно, когато са те спасили. *Това* определено не ѝ се бе случвало преди.

И ако трябва да бъде спасена, е, този мъж щеше да бъде първият ѝ избор. Преди беше прекалено тъмно, за да го огледа добре, но сега можеше да види високото му *повече-от-метър-и-осемдесет* тяло.

И то какво тяло — раменете му опъваха ризата му и мускулите, които се виждаха, бяха изпъкнали. Държеше пистолета спокойно, което показваше че е свикнал с него. Нямаше го импулсът да натиска спусъка. Когато бяха заедно в градините, се оглеждаше във всяка посока, но ръката му покриваше гърба ѝ внимателно и твърдо.

Определено беше мъж, който знае какво прави. И беше невероятно красив — чуплива тъмна коса, твърд профил, а бързата усмивка, която мина по лицето му след шегата, която пусна, можеше да накара една жена да се разтопи.

Друга жена. Не нея. Защото тя повече не се срещаше с тези големи, силни мъже, които бяха толкова добри в разтапянето ѝ. И определено не с ченге, чието първо впечатление за нея е на бягаща жертва.

И така вероятно беше най-добре. Без значение колко прекрасен бе, когато се усмихнеше.

— Подкреплението пристига до две минути — съобщи по-ниският полицай. — Ще получите медицинска помощ скоро, дами.

Мария беше благодарна да го чуе. Изведнъж, след като адреналина премина, ръката ѝ започна да пулсира от болка.

— Наистина съм добре — увери всички Лаура отново, отделяйки някак вниманието си от детектив Великолепен. Трябваше да научи името му и това на партньора му, както и номерата на значките им, в случай че Лаура искаше да им благодари формално. — Държа се на собствените си крака.

Лаура поклати глава.

— Е, със сигурност този месец ще получиш вредни.

— Някоя от вас има ли идея кой беше това? — Попита сериозно големият детектив. — Някаква следа дали са били повече от един? Дали някой от сградата е въввлечен или дали наоколо чакат още?

Лаура поклати глава.

— Не, нямам идея.

Мария прехапа устната си.

— Аз имам. — Всички се обърнаха към нея. — Зърнах лицето му. — Бе го запомнила така ясно, все едно го бе снимала. — Беше бързо, но знам кой беше. Роджър Съдърланд.

Веждите на Лаура се повдигнаха.

— Сигурна ли си?

Големият детектив беше извадил бележник и пишеше нещо. Партньорът му изглеждаше по-малко убеден.

Мария кимна решително.

— Той беше.

— Разбираемо е, ако не сте напълно убедена — каза по-ниският полицай. — Тъмно е...

— ... и бягах, но лицето му се освети за секунда — довърши Мария. — Знам как изглежда Роджър Съдърланд. Прекарах няколко часа онзи ден, запаметявайки лица от антишифтърската му група. Знам, че беше той, а също и че работи за Джордж Лайл. Не мисля, че прави каквото и да е, без разрешението на Лайл.

— Предполагате, че този Лайл му е заповядал да убие сенатор Дейвис? — По-ниският изглеждаше още по-скептичен.

— Лайл ръководи радикална група против шифтърите — включи се Лаура. — На йерархичен принцип са.

Мария кимна.

— И много милитаризирани. Няма начин Съдърланд сам да е решил да го направи.

Голямото ченге се раздвижи и привлече вниманието ѝ. Чудеше се дали това е била целта или просто бе прекалено фокусирана върху сексапилния мъж.

Адреналинът прави странни неща с тялото ти, това бе сигурно. Никога нямаше да предположи, че точно след като почти са я убили, ще игнорира кървящата си ръка в полза на чувства... ниско долу. Но не можеше да спре да хвърля погледи крадешком на детектив *Висок, Тъмен и Великолепен*. С неговите... рамене и големи ръце, се обзалагаше, че ако се обърне, ще има *много хубав...*

— След като минете през медицинския преглед, ще трябва да дойдете до управлението и да дадете показания — каза той.

Уау, толкова романтично. Просто още потвърждения, че всички тези *бий-се-или-бягай* хормони бяха въздействали върху мозъка ѝ. Нямаше никаква споделена химия тук — детективът просто си вършеше работата, за Бога! Тялото ѝ вероятно реагираше на близкото до смъртта преживяване, като искаше да направи много бебета, за всеки случай.

— Разбира се. — Мария задържа очите си на лицето на детектива, запазвайки гласа си професионален. *Дръж се.* — Междувременно, може ли да ми кажете имената си и номерата на значките ви? Сенатор Дейвис ще иска да ви благодари по-късно.

И аз ще съм щастлива да ти благодаря лично по всяко време... спри, Мария. Не е заинтересован.

Тя запази професионалната си усмивка. Нямаше да развали работния ден на този мъж с глупавите си хормони.

ЛИВАЙ

Ливай не можеше да повярва, че, за Бога, е забравил да се представи на двете жени, преди да започне да ги разпитва.

Да, защото ако има някой, който не искаш да запомни, че си им помагал, това са щатският сенатор и най-красивата жена, която си виждал някога.

Привличането ѝ го караше да е нервен — опитваше се да се държи колкото се може по-професионално, защото не искаше да изглежда като подлец, който се възползва от уязвимите жертви, а в резултат объркваше стандартните процедури.

Не че Мария изглеждаше уязвима. Точно обратното, беше фокусирана и наблюдателна, въпреки стресиращата ситуация. Наистина впечатляващо.

— Извинявам се. — Опита се да запази професионалния тон в гласа си, когато каза. — Аз съм детектив Ливай Хейл, а това е партньорът ми, детектив Дани Садовски. Но няма нужда да ни благодарите, госпожо. — Насочи това към сенатора. — Просто си вършехме работата.

— Ще ви благодаря, ако искам. — Тонът на сенатора беше окончателен. — Рисувахте живота си за мен и асистентката ми и това заслужава някакво признание.

— Все още се нуждая от номерата на значките ви... о, проклетие, чантата ми. — Мария се огледа, сякаш очакваше да бъде някъде на земята. — Трябва да съм я изтървала на стъпалата — погледна към сградата. — Предполагам... предполагам, че просто трябва да си я взема, след като той си тръгна.

— Не! — Може би го каза по-страстно, отколкото трябва, и тя погледна сепнато към него. — Не сме свършили с обезопасяването на района. Мога да я взема...

— О, не, не — прекъсна го бързо тя. — Ако не мога да отида сега, и ти не можеш.

Ливай започна да обяснява, че това е неговата *работа*, да отиде в небезопасна зона, че е въоръжен и ще бъде щастлив да отиде да вземе чантата ѝ, но линейката пристигна, преди да успее да каже това.

Най-малкото най-после имаха подкрепление. Ливай се огледа, за да е сигурен, че околността наистина е сигурна, и се опита да игнорира начина, по който неговата мечка е нещастна от това, че някакви непознати бяха грабнали Мария.

Добре е, че получава медицински преглед, напомни си. Щеше да намери чантата ѝ за нея, докато е с парамедиците, и тогава най-накрая щеше да се фокусира върху това да *свърши работата си*.

МАРИЯ

Ръката започна да я боли точно след като парамедиците я сложиха да седне и започнаха да почистват раната ѝ.

Това е закъсняла реакция, отбеляза си Мария, но предполагаше, че това означава, че адреналина наистина почти беше изчезнал. Може би сега щеше да може да върши работата си и да не се размечтава за детектива, който предложи да отиде във военна зона, за да вземе глупавата ѝ чанта.

Ливай Хейл, повтори си. Е, детектив Хейл — и неговият партньор, разбира се, — щяха да получат много щедро благодаря от сенатор Дейвис. *Щеше да се увери да стане така.*

Не че Лаура щеше да пренебрегне нещо толкова важно. Но Мария щеше да се увери, че това е „благодаря“, което те ще оценят. Щяха ли да искат публично изявление пред пресата?

Щеше да попита, реши. Някои хора бяха щастливи да бъдат публично обявени за герои, но не всички го искаха. Може би нямаше да има възможност да предотврати новината, но най-малкото можеше да посъветва Лаура какво да каже.

— Ау! — Трепна.

— Съжалявам, госпожо — извини се парамедика. — Трябва да се уверим, че раната е чиста, преди да я превържем.

Мария си пое дълбоко дъх, опитвайки се да пренебрегне болката.

— Разбирам.

Тя отбеляза, че парамедикът, който се представи като Матю, също беше голям, представителен мъж, с компетентни ръце, които в момента стерилизираха раната ѝ. Но някак си не изпитваше нуждата да се вмъкне в *неговите* панталони. Предположи, че адреналинът наистина е изчезнал.

ЛИВАЙ

Отне доста време да обезопасят района — беше голям и частично осветен. Имаше дървета, статуи и фонтани, зад които заподозреният лесно би се скрил. Беше бавна, внимателна работа.

Най-накрая приключиха... И Ливай откри чантата на Мария, лежаща на стълбите, с наполовина разпиляно съдържание.

Заобиколена от дупки от куршуми.

Невероятен късмет, помисли си мрачно, *че е избягала само с незначителна рана*. Имаше стъпки около мястото, където Мария беше изтървала портмонето си, които бяха ясно отпечатани и лесно се виждаха. Лесно можеше да бъде убита там.

Имаше пръски кръв, където е била уцелена, и мечката му ръмжеше в него, способна да я помирише, мирис на мед в нощния въздух. Невинен е бил ранен, подчерта, и беше *тяхна работа* да се погрижат това да не се случи отново.

Ливай беше напълно съгласен.

Ако само бяха пристигнали няколко минути по-рано, щяха да успеят да заловят мъжа. Но той изчезна, докато Ливай бягаше към Мария, без да може да го последва в тъмния лабиринт на градината. Трябваше да е благодарен, че Мария е успяла да го идентифицира въпреки лошото осветление, въпреки че е била ужасена.

Чудеше се дали има къде да отиде, някой, който да я прибере в дома ѝ. Не беше помолила да се обади на някой, беше фокусирана върху сенатора и идентифицирането на стрелеца.

Определено беше от типа хора, които се грижат за бизнеса, а не, които получават грижа. Надяваше се тази вечер да се прибере и отпусне. Може би си имаше някой, който щеше да я прегърне...

Мечката му изръмжа.

Какво?, помисли си. Трябва да има някой, който да я прибере след такава вечер.

Да дойде вкъщи с нас, предложи мечката му.

Тя невинаги харесваше човешките обичаи, беше разбрал Ливай, докато растеше. Неща като срещи, учтивост и професионализъм. И, очевидно, *не като страховит преследвач*. Въпреки че работата му понякога подтикваше мечката му да доминира над останалите хора, Ливай никога не беше преследвал жена на работа като сега. Обикновено това бяха задници, които захвърляха инстинктите си.

И, добре, не беше щастлив от предположението, че си има приятел. Но мечка или не, *наистина* се надяваше, че няма да премине сама през преживяването някой да стреля по нея. Поне щеше да я види в управлението.

— Дани, всичко ли огледахме? — попита.

Дани кимна.

— Да заложим капани, в случай че се върне, и остава само да минат техниците.

— Чудесно. Да отиваме в управлението да разпитаме свидетелките. — И да върне чантата на Мария.

Която имаше нейния мирис — може би държеше в нея парфюма си или просто я носеше толкова много, че беше запазила мириса на кожата ѝ. Кое и да беше, знаеше, че нямаше да забрави аромата ѝ на ванилия и подправки. Не че щеше да спомене това в доклада си.

МАРИЯ

Мария накрая разбра, че тази вечер нямаше да спи. След като почистиха раната ѝ и я превързаха я заведоха в полицейското управление. Лаура се нуждаеше от шевове за крака си, затова тя беше в болницата, докато Мария чакаше сама някой да дойде и да вземе показанията ѝ.

Беше четири сутринта и адреналинът ѝ *определено* беше спаднал. Трябваше да се бори, за да не заспи на стола си в малката стаичка — стаята за разпити? Имаше непрозрачно огледало, но може би това как се казва зависи защо си в стаята. Не беше виждала жива душа в последния час иначе щеше да помоли за кафе.

Докато чакаше, отново и отново превърташе станалото тази вечер в главата си. Искаше ѝ се чантата ѝ да е с нея, за да може да си напише бележки, но детектив Хейл си имаше по-важна работа от това да ѝ я донесе.

Стрелецът определено ги чакаше — стреля в момента, в който излязоха на стъпалата и се виждаха ясно от градината. Стреля и по двете, не само по Лаура — и продължи да стреля дори след преобразяването и отлитането на Лаура. Беше с някакъв вид пушка, но Мария не знаеше много за оръжията, така че не можеше да каже нещо повече от това.

И определено, сто процента, беше Роджър Съдърланд.

Да запомня имена и лица беше голяма част от работата ѝ и беше много добра в нея. Беше виждала Съдърланд няколко пъти на няколко малки антишифърски протести, които понякога се образуваха по време на някое политическо събитие. Изобщо не се съмняваше, че лицето, осветено от лампата, беше неговото. Сега всичко, което трябваше да направи, е да чака някой да се появи, за да му каже всичко това.

Най-накрая, в четири и половина, вратата се отвори. Беше детектив, който не познаваше.

Опита се да прикрие разочарованието, че не е *детектив Прекрасен*. Всичко, което има значение, е да даде показанията си на някого, напомни си.

— Г-це Ернандес. Аз съм лейтенант Мойер и ще взема показанията ви.

Опита се да го прекъсне.

— По-рано говорих с двама детективи — Хейл и Садовски.

— Все още са на местопрестъплението, г-це — каза лейтенантът.
— Сега. Кажете ми какво се случи.

Мария го направи, внимателно и с колкото се може повече детайли — които, имайки се предвид, че имаше час, за да ги превърти, бяха доста.

След като приключи, лейтенант Мойер прегледа бележките си.

— Идентифицирали сте заподозрения, докато е бягал.

— Правилно.

— В тъмното.

— Лицето му се освети от лампа — изведнъж Мария усети лошо предчувствие.

— Но ако е бягал, лицето му трябва да е било в друга посока, нали?

Мария поклати глава.

— Не знаеше къде съм. Бягаше под ъгъл спрямо мен.

— Значи сте видяла само част от лицето му.

— Повече от достатъчно, за да го разпозная. — Трябваше да се бори, за да запази контрол над темперамента си, който не беше в най-доброто състояние след нощ на насилие и чакане. — Уверявам ви, лейтенант, знам как изглежда Роджър Съдърланд. Виждала съм го няколко пъти преди и това беше той.

— И е член на... — погледна бележките си той — „милитаризирана антишифтърска група“? — Мария можеше да чуе кавичките.

— Правилно — запази тона си равен. — Казват се *XIII* — „Хора Против Шифтърите“. Не мислят, че те са хора. Ако искате, посетете уебсайта им и вижте какви мнения разпространяват.

— Със сигурност ще погледнем. — Определено тонът на лейтенанта казваше: „*Благодаря за времето ви*“.

Не ѝ вярваше. Щеше да излезе и да забрави за показанията ѝ или щеше да направи повърхностно разследване, а Съдърланд да се измъкне.

Но преди той да може да излезе, вратата се отвори. Детектив Прекрасен — Хейл, детектив Хейл — беше от другата страна.

— Сър, имам няколко въпрос към г-ца Ернандез, когато е удобно.

— Давайте, детектив, тъкмо си тръгвах. — Лейтенантът стана, затвори тетрадката си и спря магнетофона. — Г-це Ернандез, имам запис и можете да подпишете показанията си, когато са готови. Благодаря за отделеното време.

— Разбира се — каза Мария, вместо „*Не смей да тръгваш, знам, че мислиш, че не казвам истината!*“.

Щеше да е удовлетворяващо да викне след него, но нямаше да има полза и го знаеше. Вместо това стоеше тихо, докато вратата се затваряше зад лейтенант Мойер и детектив Хейл седна срещу нея.

— Донесох чантата ти — беше първото нещо, което детектив Хейл каза, и я сложи на масата между тях.

Мария премигна изненадано.

— О... благодаря ти! — Не очакваше да си я получи тази вечер. Взе я и автоматично провери телефона си. Едно съобщение от Лаура: „*Най-накрая шевовете са готови, на път за полицейското управление съм, за да дам показанията си. Извикай си кола, когато свършиш, използвай моята сметка и утре не искам да те виждам в офиса!*“.

Осъзна, че детективът я гледа, но напълно го игнорира, докато провери съобщенията си.

— Съжалявам — каза бързо, пъхайки телефона в чантата. — Това беше грубо. Просто исках да го проверя и да видя дали Лаура...

— Няма проблем, разбирам. — Детективът извади собствения си бележник. — Г-це Ернандез...

— Мария — прекъсна го и почувства как се изчервява. Не искаше да каже това. Но *г-ца Ернандез* звучеше толкова... официално и грешно от неговата уста.

Той спря, след това се усмихна с бавна, прекрасна усмивка.

— Мария... — Нейното въображение ли беше или той се забави на думата? Не, определено въображението ѝ. — Мария, искам да ти задам няколко въпроса, базирани на това, което каза на

местопрестъплението. — Детективът прелистваше бележника си. —
Знам, че вероятно си минала вече през това с лейтенанта...

— Той не ми повярва.

Детективът спря.

— Прощавай?

Мария не искаше да го прекъсва, но фактът, че е четири и половина сутринта, ѝ влияеше. Така и така беше въввлечена, хвърли се с главата напред.

— Казах му, че видях Роджър Съдърланд с пушка, но не ми повярва. Видях го.

Детективът остави бележника си.

— Понякога трябва да зададем въпроси по особен начин и изглежда сякаш не споделяме гледната точка на някого — каза той предпазливо.

— Не ме пита никакви въпроси за Роджър Съдърланд, за „Хора Против Шифтъри“, нито дали съм имала контакт с него преди или нещо друго. Само ме попита сигурна ли съм, че съм го видяла, как съм могла да го разпозная, като бяга в тъмното! Не ми повярва. — Мария се отпусна назад възмутено. Изведнъж се почувства много по-малко уморена.

— Добре. — Детектив Хейл вдигна химикала. — Тогава ще задам някои от тези въпроси. Колко добре познаваш Роджър Съдърланд?

— Никога не съм говорила с него, но съм го виждала на митинги и протести, може би три или четири пъти достатъчно близо, за да го огледам добре. Започнах да го разпознавам на кампании — започваш да разпознаваш хората, които се появяват на тези неща.

Детективът кимна.

— Някои от тези митинги били ли са насилствени?

— Веднъж някой хвърли камък по сенатора. Не можахме да разберем кой. — Мария се намръщи. — Не е на висотата да стрелят по теб, разбира се.

— Бяха ли плашещи?

Мария погледна настрани.

— Понякога. Крещят заплахи, знаете — *Ще те убия като животно; ще те застрелям в небето; всички вие, кучки, ще умрете* —

извинявам се за езика, но някои от тях не харесват, че екипът на сенатора е съставен основно от жени.

— Няма нужда да се извиняваш. — Детективът я погледна топло — не точно усмивка, но успокояващо по някакъв начин. — Това са ужасни неща. И изглежда има доста насилие.

Мария кимна рязко.

— О, да. Всеки път. И мога да кажа със сигурност, че Роджър Съдърланд крещеше заедно с останалите. Съжалявам, не мога да си спомня какво точно е казал. Искан ми се да мога.

— Не се притеснявай за това. — Детективът написа нещо. — На местопрестъплението предположи, че г-н Съдърланд не може да е действал сам.

— Да. — Мария беше сигурна, че няма да бъде сам неподготвен. — След като сенаторът взе офиса последния месец, прекарах известно време в търсене на хейтърски групи, за да видя дали някоя от тях ще бъде проблем за нас. „Хора Против Шифтъри“ бяха първи в списъка и Роджър Съдърланд като негов водач. Бил е арестуван за нападение и телесна повреда, нарушаване на мира — върши мръсната работа, за да може лидерът им, Джордж Лайл, да излезе чист.

Детективът кимна, мръщейки се на бележника, докато пишеше. Наистина беше нечестно красив, помисли Мария безпомощно. И присъствието му е такова, че сякаш заема голямо място — все едно изпълва цялата стая. Химикалът изглеждаше миниатюрен в големите му ръце. Косата му се виеше над челото, което се набръчкваше, когато се концентрираше. Начинът, по който се мръщеше над бележките си беше просто... пленяващ по някакъв начин.

Не трябваше да въздиша по този мъж, който просто вършеше работата си, но след като беше почти пет часа сутринта, реши че може да си го позволи. Тази вечер можеше да въздиша колкото си иска — вероятно след това нямаше да го види отново, или ако го видеше, щеше да е по работа със сенатора.

Като асистент на сенатор Мария се беше научила да контролира доста от неуместните си емоции. А когато работиш като асистент на сенатор това бе задължително. Беше добра в контролирането си и й харесваше да е добра в него. Удоволствашащо бе да си спокоен, организиран човек, който тихо се грижи за бизнеса и не реагира, когато хората направят или казват възмутителни неща.

През повечето време.

Понякога щеше да бъде хубаво да крещи по тъп лейтенант от полицията или да покани на среща невероятен детектив от полицията.

Той свърши да пише и затвори бележника.

— Сега имам сериозен въпрос. Мислиш ли, че ще опитат отново?

Мария имаше чувството, че не е гледала къде върви и изведнъж се е блъснала в стена. Отвори и затвори уста.

Това дори не ѝ беше *минало през ума*. Каква идиотка — толкова беше фокусирана да избяга от тази ситуация, че дори не бе помислила за факта, че *XIII* определено *искат Лаура мъртва*.

И не бяха от типа, който ще спре, освен ако не получат желаното.

— Да. — Гласът ѝ звучеше немощен в собствените ѝ уши. — Да, вероятно ще опитат отново. Не мога да се сетя защо не биха.

О, Боже, щяха да се нуждаят от непрекъснато наблюдение. Също и да наемат охрана. Лаура щеше ли да е в безопасност вкъщи?

Нямаше. Лесно щяха да я проследят от сградата на Капитолия. Вероятно вече го бяха направили. Може би я чакаха *точно сега*.

— Трябва да ѝ се обадя. Тя трескаво започна да търси телефона си. — Не може да отиде вкъщи. Може би може да наемем хотелска стая... да използваме анонимна кола... няма да може да *работи*! Трябва да използва служебния вход. Може би. Ами речите... всички протести... невинни хора могат да бъдат ранени!

— Мария. Слушай. — Гласът на детектив Хейл беше твърд и настоятелен, невъзможен за игнориране.

Наведе се и срещна очите на Мария със спокоен поглед.

— Няма да позволим да ви се случи нищо — на никоя от вас. Това е *наша* работа, не твоя. Вярвам ти, когато каза, че си в опасност, и мога да предприема стъпки за тайна квартира, където да настаним теб и сенатора, докато вече не е нужно. *Обещавам*, че ще ви защитим.

— Но шефът ти не ми повярва — оспори Мария, всички възможности се надпреварваха в главата ѝ. — Не трябва ли той да одобри нещо такова?

— Вярваш или не, той знае, че е имало опит за покушение над живота ти. Негова отговорност е, както също и моя, да те пазим в безопасност, докато не хванем този, който го е направил. Така че не се тревожи за това. Става ли?

— Не мисля, че мога просто да не се тревожа за това, но аз... аз ти вярвам, че ще предприемеш стъпки, за да ни защитиш. — Мария издиша дълго. За пръв път тази вечер почувства сълзи в ъгълчетата на очите си.

Нямаше да плаче в стаята за разпити в полицейското управление. Пое си дълбоко дъх, и се успокои. *Концентрирай се върху важните неща.*

— Какво ще правим сега?

ЛИВАЙ

Мария Ернандез, разбра Ливай бързо, бе невероятно силна жена.

Преди секунда изглеждаше сякаш ще се пречупи — определено не се бе замисляла, че съществува вероятността стрелецът да опита отново и бе започнала да се паникьосва.

Когато Ливай я успокои, тя се свлече в стола си и той беше готов да ѝ каже, че може да излезе и да ѝ вземе вода или кафе или каквото друго пожелае, за да може тя да има уединение да плаче или да се стегне.

Това, което *наистина* искаше да направи обаче, беше да заобиколи масата и да я придърпа в ръцете си и да ѝ каже, че всичко ще бъде наред. Мирисът ѝ на ванилия и подправки бе толкова силен, че накара мечката му да седне заинтригувано.

Трябваше да се фокусира силно, за да проведе разпита професионално, което за него никога преди не е било проблем.

Просто тя бе толкова очевидно уморена и уплашена; толкова очевидно бореца се да не се разпадне и въпреки това все още можеше да даде ясен, детайлен анализ на ситуацията.

И този път беше същото. Вместо да се отчае, тя седна, раменете ѝ се повдигнаха, когато си пое дъх, и попита какво трябва да направят после.

— Ти не трябва да правиш нищо — повтори Ливай. Сякаш не беше разбрала, че тук тя е цивилният, и беше *негова работа* да я защитава. — Ще взема тайна квартира, където да настаним теб и сенатора, и ще ви закарам там, за да може да си починете. Ще разгледаме случая ти колкото можем по-подробно и вероятно ще ти зададем още въпроси, докато разследваме.

Ливай щеше да се увери, че *той* ще бъде този, който задава въпросите. Искеше тя да знае, че той не пренебрегва наблюденията ѝ.

— Нека да започна — продължи, — като ти донеса показанията ти за подпис и видя къде е сенаторът. Да ти взема ли нещо? Вода, кафе?

Изведнъж тя се усмихна. Не я бе виждал да се усмихва досега, осъзна той, въпреки че предвид обстоятелствата това не бе изненадващо. Усмивката ѝ беше топла и ярка, и като идиот той си пожела да остане тук и да я гледа завинаги.

— Вода ще е идеално, благодаря — каза тя и на Ливай му отне минута да си спомни, че я беше попитал нещо и вероятно трябваше вече да е излязъл.

— Разбира се — каза и се изстреля от стаята.

В коридора потърка лицето си с ръце. Какво му *ставаше* тази вечер? Превръщаше се в Дани, искаше да преследва жертвата просто защото беше красива и миришеше хубаво...

... и беше смела, и умна, и внимателна, и силна...

Стегни се! Отиде да вземе вода.

Тя отново му се усмихна, когато се върна при нея, и ѝ каза:

— Наслади ѝ се — преди отново да излезе.

Наслади ѝ се?, помисли си, след като отново беше в безопасност. *Не си шибан сервитьор.* Трябваше да се съвземе, обаче, защото беше време да говори с лейтенанта.

ЛИВАЙ

— Помисли за това — лейтенант Мойер сплете пръсти на бюрото си. — Видяла е този мъж да вика на протести, видяла е снимката му преди няколко дни, уплашена е от него. Когато е видяла мъж да бяга от местопрестъплението, може би заради еднакъв цвят на косата или нещо такова — и бам, решила, че трябва да е той.

— Тя е наша свидетелка — оспори Ливай. — Не можем да игнорираме показанията ѝ, защото *може би* не са истина.

— Задници, които не харесват шифтъри? Хайде. — Лейтенантът поклати глава. — Прочетох профилите им. Не са насилници.

— Винаги има първи път.

Лейтенантът повдигна вежди.

— Хейл, разбирам, че това разследване е вълнуващо за теб, имайки се предвид състоянието ти, но няма да доведе до нищо.

— Моето... сър, ако мислите, че съм пристрастен, защото съм шифтър, уверявам ви, че не е така. — Ливай трябваше да се бори, за да запази гласа си нисък. — Искам само да се уверя, че очевидецът ни е защитен.

— Каквато и да е позицията ти, детектив, мнението ми е същото — каза лейтенантът. — Ще изпратим някого да го разпита и да види дали заподозреният има алиби, но се обзалагам, че няма да излезе нищо. Тя е просто уплашена жена, която е видяла нещо, което я е стреснало.

— Сър, ако мислите, че е загуба на време, тогава ме оставете да ръководя операцията. Знаете, че няма да стане по-лошо, отколкото е сега, но да игнорирам някакви показания по него... Просто ще бъде по-удобно да го разследвам целия случай.

Ливай искаше да продължи, да протестира срещу охарактеризирането на Мария като някой, който не знаеше за какво говори, когато един разпит с нея показа каква е. Но знаеше, че това няма да му донесе добро, затова си затвори устата.

Лейтенантът го гледа за една дълга минута, след това размаха ръка.

— Добре, давай. Да не съм те видял обаче да изоставяш другите си случаи и ако се нуждаеш от теб по друг случай, очаквам да го направиш приоритет.

— Да, сър.

— Трябва да покажем, че работим по случая усилено — продължи Мойер. — Пресата ще лудне по него — щатски сенатор, по който са стреляли на самите стъпала на сградата на Капитола. Обзалагам се, че ще харесат гледната точка за антишифърската група — изсумтя той. — Вероятно накрая ще се окаже просто случайно отмъщение на гангстери. Ярост срещу човек.

— Да, сър. — Ливай запази тона си равен. — Какво ще кажете за обезопасена квартира за жените, докато нещата се успокоят? По този начин можем да уверим пресата, че полицейското управление на Спрингфийлд пази сенатора на тайно място, докато стрелецът се изправи пред съда...

— И така нататък и така нататък, да, това е добра идея, Хейл. Направи го.

— Да, сър. Нещо друго, сър?

— Не още. Ще разбереш, ако има.

— Да, сър. — Ливай стана и излезе.

Отвън налетя на Дани, който го попита:

— Как е?

— Ще заведем сенатора и асистентката ѝ до обезопасена квартира, преди да свършим смяната, и утре ще проверим тези антишифърски откачалки. — Ливай запази тона си напълно неутрален; не искаше някой да го чуе, че се оплаква от лейтенанта точно пред офиса му.

— Звучи добре. — Дани погледна над рамото му и се ухили. — Сенаторката току-що дойде и лейтенантът ще я разпита. Помоли ме да бъда с него. Мислиш ли, че сенаторката ще се заинтересува...

— Не.

Дани се хвана за гърдите.

— Нарани ме! Но си прав: тя е твърде стара за мен. Може би мога да се срещна с някоя многообещаваща жена в общинския съвет или нещо такова. Никога преди не съм излизал с политик.

— Никога не си излизал с никого, Дани, ти просто се срещаш на питие и се връщаш в дома си. — Ливай слушаше с едно ухо закачките му и мислеше за Мария, чакаща в стаята за разпити. Чудеше се дали още поддържа така трудно спечеления си контрол, въпреки че нямаше никой там.

— Това не е ли среща? — попита Дани невинно.

МАРИЯ

Мария си наля вода и се опита да не мисли какви ще бъдат следващите няколко дни.

Но беше трудно. След като детектив Хейл напусна стаята, осъзнаването на ситуацията ѝ се стовари върху нея. Наистина искаше да погледне над рамото си — хвана се, че се чуди кой стои от другата страна на едностранното огледало и трябваше да се принуди да успокои параноята си.

Тя беше в полицейско управление, за Бога! Никой нямаше да стреля по нея тук.

Никой не беше стрелял наистина по нея наистина. Бяха стреляли по Лаура.

Но след като тя се преобрази и излетя, те продължиха да стрелят. Накрая наистина се бяха опитали да убият *нея*, Мария Ернандез.

Предположи, че помагането на шифтърите те прави мишена. Е, предпочиташе да е от *тази* страна на битката, дори и това да означаваше да бъде простреляна. Лаура беше добър сенатор и добър човек и Мария беше горда, че работи за нея.

Вратата отново се отвори и Мария подскочи, задушавайки въздишка.

Да, следващите няколко дни щяха да бъдат *чудесни*.

Отново беше детектив Хейл. Поради някаква причина веднага се почувства в безопасност. Голямата му осанка веднага успокояваше.

Каза:

— Имаме безопасна квартира за теб и сенатора, но изглежда, че тя ще бъде заета да отговаря на още въпроси. Освен това изглежда са пристигнали и някои други членове от екипа ѝ...

Мария се усмихна.

— Лени. Той е PR-а ѝ. Никога не спи. — Лени беше единственият човек, който имаше вероятност да е буден, когато Лаура се занимаваше с новинари.

— Да. Значи... няма нищо, което да ме спре да те закарам до обезопасената квартира. Всичко, което трябва да направиш, е да подпишеш това и ще си свободна да си ходиш. — И вдигна това, което трябваше да е копие на показанията ѝ.

— О! — каза учудено Мария. По някаква причина не очакваше, че ще я пуснат да си ходи. Полицейското управление започна да прилича на някакъв вид място на забравата, където тя щеше да остане неопределено време. — Мога ли сега да видя Лаура?

Детектив Хейл поклати глава.

— Не, все още я разпитват, не можем да я прекъсваме. Можеш да изчакаш, докато свърши, но не знам колко дълго ще отнеме.

Ако Лени беше с нея...

— Мога да ѝ пиша — реши Мария — и да ѝ кажа какво става. Не мисля, че тази нощ ще има нужда от мен отново, а и ще дойде в същата къща, в която отивам аз, след като приключи, нали?

— Да.

— Значи... подай ми това нещо, за да мога да се разкарам от тук! Усмивайки се, той го направи, и тя се подписа с размах и стана. Или се опита. Веднъж, щом беше на крака, пред погледа ѝ се появили черни петна. *Седях твърде много време... ох...*

— ... наред? Мария?

— Какво? — попита неясно и изведнъж усети ръце около себе си.

Големи, топли, здрави ръце, държащи я без усилие.

На нея ѝ отне много усилия да не се отпусне в обятията му — миришеше невероятно, на топло и мускус, — но се стегна и се изправи.

— Толкова съжалявам. — Колко засрамващо — да пада така като припадаща викторианска героиня!

— Не съжалявай. — Гласът му изтътна срещу гърдите ѝ — не я пусна и разбра, че внимава да не докосва ранената ѝ ръка. — Беше простреляна, не си спала, и загуби кръв днес — продължи. — Изненадан съм, че изобщо можеш да стоиш права.

Това я накара да се изпъне и да отстъпи назад. Поколеба се за секунда, но замайването не се върна. Вдигна ръце.

— Изненада.

Той се засмя. Не звучеше никак оскърбен, само доволен.

— Предполагам, че не трябва да бъда. Сега добре ли си? Можем да те заведем до болницата, за да те прегледат...

— Не, добре съм. — Мария потрепери от мисълта за друга бяла стая и повече въпроси. — Виждаш ли? — Завъртя се в кръг. — Всичко е наред.

— Добре. — Повярва на думите ѝ, което беше хубаво. — Да отиваме към обезопасената къща, тогава, и ще поспиш.

— Сън? — засмя се Мария. — Не знам дали ще стане скоро. Но давай. Води.

Той разсеяно взе чантата ѝ вместо нея, сякаш дори не мислеше за това, което прави, и я поведе към вратата.

Мария се замисли дали да не протестира — беше независима жена, която можеше да носи собствената си чанта, но ръката ѝ пулсираше и не се чувстваше чак толкова чудесно, а и чантата ѝ беше тежка. Последва го към вратата — и откри, че не е толкова уморена, че да не се наслади на гледката.

ЛИВАЙ

Ливай я закара до обезопасената квартира, намираща се на кратко разстояние от края на града. През целия път Мария мълча, гледайки през прозореца. Той уважи това и не се опита да говори с нея.

Въпреки че искаше. Имайки предвид обаче, че първият въпрос, който искаше да ѝ зададе, беше „*Как успяваш да си толкова невероятно смела и уверена?*“, вероятно това не беше чак толкова добра идея, дори и да беше в настроение за разговор.

След петнадесет минутно каране стигнаха до алеята. Беше вече пет и половина и небето бе започнало да просветлява. Мария се взря в хоризонта за секунда, преди да излезе от колата.

Ливай използва възможността да излезе и да я гледа, в случай че отново се замая.

Но тя беше добре — отвори вратата и излезе, точно когато той отиде до нея, като осуети плановете му да ѝ помогне. Изглеждаше напълно добре. Дори държеше чантата си, за да не може да я носи вместо нея.

— Тук. — Собственият му глас звучеше странно в ушите му в тишината преди изгрева. — Ще ти покажа къщата.

— Звучи добре — каза Мария дистанцирано.

Чудеше се дали най-накрая не я е застигнал шока. Най-малкото изглеждаше доста разтърсена. Щеше да се увери, че ще стигне до леглото, просто за всеки случай. Не искаше да падне и да си удари главата.

МАРИЯ

Мария беше по-изтощена от всякога и в същото време толкова разтревожена, че мислеше, че няма да може да заспи до Коледа. Можеше да почувства пулса си в цялото тяло, концентрирана в пулсиращата болка в слепоочията си. Чувстваше очите си горещи и песъчливи, но не можеше да си представи да легне и да ги затвори с тежестта, притискаща гърдите ѝ.

Детектив Хейл я пусна в къщата и тя го последва вътре, оглеждайки се внимателно. Беше малка и просто обзаведена, но чиста и подредена. Изглеждаше като приятно място, където да остане за няколко дни.

— Спалните са тук. — Детектив Хейл я поведе през къс коридор и ѝ показа двете стаи.

Мария си избра по-малката стая, оставяйки на Ливай другата, за да има собствена баня. В ъгъла имаше бюро, така че можеше да работи, ако трябва.

Ако трябва...

— Ще имаме ли възможност да се върнем до сградата на Капитола? — попита изведнъж. — В понеделник поне? Не мога да изоставя просто така работата на Лаура.

— Ще видим как ще се развие случая. — Гласът на детектив Хейл звучеше предпазливо. — Сигурен съм, че можем да намерим решение.

Не звучеше обещаващо, но Мария трябваше да го приеме засега.

— Ще съм благодарна, ако мога да си взема поне лаптопа от офиса ми — каза вместо това. — Или ако може някой да ми го донесе. — Не всичко можеше да свърши на мобилния си телефон.

— Можем да го уредим — увери я детективът. — За сега обаче, съм сигурен, че ще искаш да поспиш.

Мария огледа празната стая, след това и празната къща над рамото си.

— Не мисля, че мога. — Принуди се да се засмее. — Определено съм прекалено параноична тези няколко дни. Ще изчакам Лаура да се прибере, преди да се опитам да заспя.

Детектив Хейл се намръщи.

— Ако не искаш да си сама, мога да остана наоколо дотогава.

Моля.

Но не можеше да задържи детектив от полицията наоколо, защото беше уплашена да стои сама, така че само се усмихна насила.

— О, не... Не искам да ти преча да си вършиш работата! Просто ще изиграя някоя игра на телефона си или нещо такова, пък и вероятно до пет минути ще съм заспала.

Той погледна часовника си.

— Смяната ми свършва до двадесет минути. Няма да има смисъл да шофирам до участъка, само за да си тръгна в момента, в който стигна до там, така че просто ще остана тук. А и да се защитава важен свидетел е част от работата ми. — Устата му потрепна.

— Е... — Поколеба се тя. — Добре. — Нямах да гледа празните стаи, ако беше тръгнал.

Освен че сега стоеше сама с него в спалнята, което ѝ навяваше *напълно* грешни идеи, за това какво могат да направят, за да се разсее... Леглото изведнъж започна да изглежда огромно, мерзелеейки се пред погледа ѝ.

— Да седнем на дивана? — Предложи тя слабо.

— Разбира се — отговори той, карайки го някак си да не звучи странно, и посочи: — *След теб.*

Настаниха се на дивана в дневната и Мария се примири със странността, която все още я имаше.

— Не мисля, че съм ти благодарна все още, детектив — започна тя. — Пристигна точно на време, за да спасиш Лаура и мен.

— Предпочитам да бях дошъл няколко минути по-рано. — Поклати глава унило. — И не сме в управлението вече, можеш да ми казваш Ливай, ако искаш.

— Ливай — повтори. Не беше сигурна, че може да се откаже от изкуствената формалност *детектив* — беше добър начин да си напомня, че този мъж просто си върши работата и не е свободен.

Но кого ли заблуждаваше — нямаше да продължава да го нарича с длъжността му. Кой знае, може би, след като работата с тези луди

ХПШ свърши, тя и Ливай можеха...

Не. Не ходеше по срещи сега. *Фокусирай се върху работата си, Мария!*

И като по сигнал, той попита:

— Как започна да работиш за сенатор Дейвис?

ЛИВАЙ

Ливай беше благодарен, че Мария ги изкара от спалнята и ги заведе до относително неутралната територия на дивана. Да бъде с нея в малката стая с легло до тях му навяваше грешни мисли.

Така че я попита за работата ѝ, надявайки се да запази разговора също на неутрална територия. За щастие, не я попита, преди да я помоли да се обръща към него на първо име, но *детектив* звучеше толкова... официално от нея. А начинът, по който каза *Ливай*... хареса му звука на името му от устата ѝ.

След това се обузда. Не че не се интересуваше от работата ѝ — това беше проблемът. Всичко за нея му беше интересно.

— Започнах като помагах доброволно с кампанията — каза Мария. — Лаура беше на събитие в Чикаго... от там съм.

— Напуснала си Чикаго и си дошла в Спрингфийлд? — Ливай не можеше да повярва.

— Аз... това ще прозвучи толкова ужасно, но исках пространство от семейството си. — Изчерви се — трудно се виждаше на светлокафявата ѝ кожа, но той го видя. — Те могат да бъдат малко... задушавачи.

— Познавам чувството — потвърди той.

Тя се усмихна бързо.

— Исках да се включа в работата, никой не ме е принуждавал. Наистина вярвам в труда на Лаура, тя върши чудесна работа в проправянето на път за шифтърите.

Той не се спря и попита:

— Важно ли е за теб?

Тя кимна.

— О, да. Ужасно е как някои хора вярват, че те не са нещо повече от животни. Не разбират, поради което се страхуват — и когато се страхуват, правят ужасни неща. — Усмихна се тъжно. — Като вчера, предполагам.

— Като вчера. — Той се наведе. — Но защо точно шифтъри? Има ли причина?

— Не точно. Или... — поколеба се. — Е, може и да има нещо подобно.

— Да? — Подтикна я той, когато тя не продължи. — Ако е лично...

— Не, не, това е просто история от детските ми години. — Пое си дъх. — Веднъж, семейството ми и аз отидохме на къмпинг в Уисконсин. Бяхме в горите и една нощ се събудих, за да отида до банята... бях около осем годишна... и видях мечка. Замръзнах на място... толкова бях уплашена, мислех си, че ще бъда изядена. Не можех дори да изкрещя. И тогава мечката се трансформира в човек. Каза ми да не се страхувам, че е просто човек като мен, тогава отново стана мечка и избяга в гората. — Направи разочарован жест. — И сега, всеки път, щом хората заговарят за опасни шифтъри, просто... сещам се за този мъж. Те са просто хора като нас. Не са нито повече, нито по-малко страшни от всеки друг човек. Един човек с оръжие може да причини много повече вреда, отколкото шифтър. — Погледна косо към него, изведнъж леко засрамена. — Както и да е, не исках да прозвуча като политик...

— Не, всичко е наред. Всъщност... трябва да направя признание. — Вероятно не трябваше да прави това; трудно казваше на хората какво е. Но ако имаше някой, който би могъл да го разбере...

Тя изглеждаше любопитна, срамежливостта си бе отишла.

— Признание?

Щеше да прозвучи заучено след историята ѝ с мечката в гората. Стана.

— Може би ще е по-добре да ти покажа, отколкото да ти кажа. — Дневната беше с достатъчно пространство, отсъди.

— Да ми покажеш как... о, Господи!

Ливай се промени гладко, почувства как порасна, докато не трябваше да падне на четирите си крака, за да предпази главата си от докосване на тавана, докато не стана напълно пораснала кафява мечка, изпълваща свободното пространство в стаята.

И изведнъж можеше да почувства Мария с пълната сила на сетивата си — да я види, помирише, вкуси във въздуха. Беше опияняващо.

Устата на Мария беше отворена, очите ѝ — разширени.

— Ти си... нямах идея. — Протегна ръката си, след това веднага я дръпна обратно. — Извинявай, нямах предвид да...

Той се наведе напред внимателно, за да не я накара да се свие назад, и се потри в ръката ѝ. Тя се усмихна и отново я повдигна, галейки носа му.

Той бе заобиколен от аромата ѝ и щеше да бъде щастлив просто да я вдишва; да легне пред дивана, за да я пази срещу въоръжени луди колкото дълго тя пожелае. Вместо това се дръпна неохотно след минута и се преобрази отново.

— Така... — каза, след като стана човек. — Съжалявам, че не ти казах по-рано.

— Че не си... разбира се, че не си можел да ми кажеш по-рано! — Изглеждаше възмутена. — Дори сега не беше длъжен да ми казваш. Въпреки това съм признателна, че го направи. Ти си... много впечатляващ.

Той се изкашля.

— Благодаря. — Винаги бе приятно да чуеш това от хубава жена.

— А аз тук говорех за правата на шифтърите... Надявам се, че не съм те оскърбила.

— Не! Изобщо. Доволен съм, че вършиш тази работа. Хубаво е да знаеш, че не всички се страхуват.

— Не всички — каза тя твърдо. — Мисля, че ти си отличен пример за това — детектив на полицията си. Помагаш на хората да живеят.

— Благодаря, въпреки че повечето от шифтърите, които познавам, не правят такива неща.

— О? — Определено беше любопитна, навела се напред, очите ѝ искряха, но даваше ясно да се разбере, че не иска да го пита за лични неща.

Но той нямаше против да ѝ разкаже — сигурен бе, че ще разбере.

— По-голямата част от семейството ми живее провинциалната южна част на Илинойс. Не желаят да живеят в големи градове — казват, че не харесват хората, но си мисля, че е така, защото се страхуват какво ще мислят за тях.

Мария ухапа устната си.

— Твърде лошо. Знам, че хората могат да кажат или направят ужасни неща...

— Но това няма да реши проблема. Дарени сме с такъв удивителен дар. — Размаха ръка, опитвайки се да изрази мислите си. — Тази наистина фантастична способност. Можем да правим неща, които другите хора не могат. И не искам просто да се крия по средата на нищото, променяйки се и бягайки из горите със семейството си. Искам да го *използвам*. Искам да помагам на хората.

— Уау — каза Мария. — Това е наистина... повечето хора няма да постъпят така.

— Ти би! — посочи той. — Правиш го в момента. Мога да кажа колко си умна, запазваш самообладание в криза, когато почти никой не може, като използваш уменията си, за да помагаш на хората. Да помагаш на шифтьри като мен.

Сега наистина беше изчервена.

— Аз не...

— Да — настоя той. — Повярвай ми, видял съм доста кризи и хора, които не могат да се справят с тях. Ти можеш да го направиш, когато нещо се обърка, и това е невероятно умение. И си избрала да го използваш по този начин.

— Плаща ми се за това. — Все още бе изчервена.

Той се опита да не го намира за сладко. Не беше сигурен, че способна жена като Мария ще бъде благодарна.

— На мен също.

Тя леко се засмя. Беше хубаво да я вижда да се усмихва и смее след начина, по който изглеждаше, когато пристигнаха.

— Добре, добре, взех си бележка. Въпреки това още съм впечатлена.

— Няма да споря с теб за *това*.

Тя отново се засмя.

— Как изглежда родният ти град? Всички ли са шифтьри? — И веднага отстъпи. — Съжалявам, не трябва да отговаряш, ако е прекалено лично...

— Няма проблем. — Започваше да си мисли, че Мария е работила в политиката прекалено дълго. Продължаваше да предполага как ще се приеме въпроса ѝ. — Да, шифтьрите са доста. Много изолирани. Аз съм единственият от семейството, който си е тръгнал —

всички останали намериха половинките си колкото е възможно по-скоро и се установиха.

— Ти си бунтовникът. — Усмиваше се леко; изчервяването ѝ беше изчезнало. Очите ѝ блещукаха.

Ливай искаше да я кара да се усмива още. Много повече.

— Това съм аз. Също така не намерих половинката си на седемнадесет като повечето ми братя и сестри.

— Наистина ли е като гръм от ясно небе? — Прехапа устните си. — Това вече вероятно е твърде лично.

— Е, не ми се е случило още, така че не мога да кажа от собствен опит. — Ливай сви рамене. — Но казват различни неща — някои знаят моментално, в секундата, в която се срещнат, че са предопределени един за друг, други просто чувстват много силно привличане, което се задълбочава колкото по-дълго време са заедно. Така че предполагам, че зависи. Братята и сестрите ми се обвързаха с местни, хора, които познават от училище.

— Но това не е било за теб, а?

Той поклати глава.

— Аз искам жена, която е някъде по света, да върши работа, не просто да стои вкъщи с клана на шифтъри. Не ме интересува дали тя ще бъде шифтър или не. — Никога не го беше споменавал на родителите си — баща му вероятно щеше да получи сърдечен удар.

— Може ли да стане така? — Попита тя.

Той кимна.

— Не е често срещано, но се случва. Във всеки случай вероятно е по-добре за нас да не се женим помежду си през цялото време.

— Има смисъл. — Завъртя се на дивана, обръщайки се повече към него, и бедрата им почти се докоснаха. Той откри, че са по-близо, отколкото когато седнаха за пръв път — трябваше да са се приближавали малко по малко един към друг, докато са разговаряли. Можеше да почувства топлината от бедрото ѝ, почти достатъчно близо, за да го докосне.

За да се разсее от това колко е близо, той каза:

— Някакви други въпроси за шифтърския живот? Трябва да знаеш доста, след като работиш за сенатора.

— Не и за големите хищници. — Устата ѝ се изви. — Склонни са да бъдат много... изолирани, както каза. Напълно го разбирам, защото

те са тези, за които хората най-много решават, че са опасни, но това означава, че се срещаме трудно с тях. А и Лаура не е израснала, познавайки някои големи хищници — явно врабчетата и мечките не се срещат много.

— Не много — съгласи се Ливай. — Това е още едно нещо, което е лошо — различните видове шифтъри предпочитат да се изолират със себеподобни. Вкъщи повечето са шифтъри-мечка. Прави бягането в гората заедно забавно, но е много изолирано.

— Всички ли имате... инстинкти? Засилени сетива? Не е ли трудно всички да живеете заедно?

— Понякога. Затова и живеем по средата на нищото — казах „родния ми град“, но това, което имам предвид, е куп свободно свързани кланове, които живеят в гората. Права си — алфа инстинктите са трън в петата, когато сме прекалено много в една стая. Понякога можеш да видиш братята ми да се бият.

Мария поклати глава.

— Не, благодаря.

— Зрелищно е.

Това бе част от причините, поради които напусна дома си — никога не бе искал алфа инстинктите му да надделеят над него със семейството му. С обикновени хора или дори с шифтъри, които не са хищници, повече се чувстваше като защитник, отколкото като агресор.

Повечето хора. Ако намереше този стрелец, обаче...

Време за смяна на темата.

— Засилените сетива не са наистина проблем — семейството мирише добре.

— О! — Мария се изчерви леко. — Винаги съм разтревожена за шифтърите — знам, че повечето имат много добро чувство за миризмите и не искам да мириша лошо.

— Миришеш чудесно. — Ох. Вероятно трябваше да помисли, преди да говори — това имаше двусмислен характер. — Имам предвид твоя... парфюм или каквото е там. Много е хубав. — Това по-добро ли беше или по-зле?

— Благодаря. — Още повече се изчерви тя. — Мислех си, че след като съм бягала от куршуми, трябваше да се е разнесъл.

— Не миришеш на страх вече — каза той. — Просто миришеш... като теб. Хубаво е.

— Благодаря — каза отново тя и се приближи още малко към него. Сега бедрата им наистина се докосваха и сякаш всичко, което можеше да подуши, беше нея.

Тя се наведе напред. Ливай повдигна ръце и докосна раменете ѝ, а устните ѝ се разтвориха.

Преди да успее да обмисли ситуацията, той се наведе. Тя беше топла и сладка под устните му, ръцете му се придвижиха от раменете ѝ, за да обхванат бузите ѝ и да я наведат, за да може да я вкуси попълно.

Тя въздъхна в устата му, ръцете ѝ се обвиха около него, притискайки го към нея. Той можеше да почувства извивките ѝ, издутината на гърдите ѝ. Мирисът ѝ го обграждаше. Сякаш бяха хванати в малък балон от топлина и желание, само те двамата, сами в света.

Когато подразни устната ѝ с езика си, тя отвори устата си за него. Докато я целуваше по-дълбоко, тя изви гърба си с потреперване и това леко движение запали огън в него.

Искаше да я положи на дивана, да разтвори ризата ѝ и да целуне гърдите ѝ, надолу по стомаха и да я накара да се извива отново и отново...

Какво *правеше*?

Отдръпна се рязко.

Сякаш скочи в студена вода. Тялото му крещеше *Не!* и мечката му беше в пълно съгласие с него.

Половинка, настояваше.

Мария се отдръпна.

— Съжалявам — започна тя.

Защо се извиняваше? *Тя* не беше направила нищо лошо. Не тя беше спряла, въпреки че телата им викаха за още, и не тя го *започна*, въпреки че беше ужасно нарушение на етиката.

— Аз съм този, който трябва да се извини — каза Ливай.

— Не, беше... не трябваше да се държа по този начин, абсолютно моя грешка...

— Не, нищо не си направила...

Говореха един през друг, заеквайки в усилието си да поемат вината като своя. Ливай си пое дълбоко дъх и се накара да мълчи, а гласът на Мария заглъхна във внезапната тишина.

— Добре — каза той. — Не мисля, че трябва да виним теб.

— И двамата участвахме в това. — Челюстта ѝ беше стегната — нямаше да приеме никакви аргументи. — Освен ако не искаш да настояваш, че не знаех какво правя. Предлагам да не използваме тази позиция.

Той се отдръпна.

— Добре. Да кажем, че и двамата имаме еднаква вина.

Устата ѝ се изкриви нещастно.

— Но това е напълно неподходящо за сегашните обстоятелства.

С *това* не можеше да спори, колкото и да му се искаше. Накара се да произнесе:

— Така е. Може би трябва... да отстъпим малко назад.

Мария стана и последва съвета му буквално, отстъпвайки няколко крачки назад.

— Да. Аз трябва да отида... да си взема душ.

Не мисли за нея гола и мокра.

Твърде късно.

— Аз ще остана в тази стая, докато не пристигне сенатора. — Надяваше се, че нямаше да го накара да си тръгне. Съмняваше се чувствата ѝ да са се променили относно това да е сама в празна къща и не искаше тя да настоява той да си тръгне от чувство за правилно и грешно, оставяйки я уплашена и сама.

Но тя го изненада.

— Добре. Благодаря.

— За мен е удоволствие. — И наистина го мислеше.

Разбира се, предпочиташе да е под душа с нея! *Не мисли за това.*

Мария му се усмихна колебливо, след това се запъти надолу по коридора към спалните. Ливай седна на дивана и издиша дълго.

Половинка?

Половинка, отговори решително мечката му.

Първата реакция на Ливай беше растящо вълнение — тази жена, тази красива, умна, мила, способна жена, беше половинката му. Мария беше *негова*.

Тогава си спомни обстоятелствата и вълнението му се превърна в тревога. Не можеше да предприеме нищо с Мария, докато работеше върху случая ѝ.

Ако искаше да бъде достоен мъж, не трябваше дори да й споменава нещо, докато не приключи — щеше да я принуди по този начин. Трябваше да си мълчи, докато все още е застрашена от тези луди мъже.

И не можеше да не работи по случая, не и с лейтенанта, толкова скептичен по отношение какво е видяла тя.

Вече бе пресякъл голяма дебела линия, целувайки я. Добре разбираше защо го направи — трудно бе да се противопоставиш на инстинктите за чифтосване. Но се гордееше със себе си, че може да работи в напълно човешка среда. *Вярваше*, че шифтърите можеха да контролират инстинктите си, точно както и един обикновен човек. Без значение какво мнение имаше мечката му, той не трябваше да се предава и да целува Мария.

Не и докато е жертва и свидетелка по случая му и определено не, докато залита от изтощение след безсънна, пълна с насилие нощ.

Това бе най-лошата част, помисли си. Не просто бе нарушил правилата, това, което направи, бе напълно *грешно*. Беше се възползвал от Мария, докато е уязвима. И като нейна половинка, това бе точно нещото, което трябваше да *предотвратява*.

Преди обаче да започне да се самонаказва, вратата се отвори.

— Здравейте, всички! — Извика познатият глас на Дани.

Ливай се отърси от тревогите си за момент.

— Тук съм — отговори му.

Дани бе довел сенатора и влязоха в дневната заедно.

— Къде е Мария? — Беше първото нещо, което попита сенаторът, оглеждайки се.

Ливай трябваше да се възхити на очевидната привързаност на жените — цяла нощ се бяха концентрирали върху безопасността на другата вместо своята собствена.

— Под душа — каза той, опитвайки се да запази гласа си равнодушен.

Зад гърба на сенатора Дани повдигна вежди многозначително, но това не бе нещо ново — навсякъде виждаше нещо скрито, даже и да знаеше как стоят нещата.

Сенаторът кимна веднъж.

— Добре — каза. — Разбирам сериозността ви, но от леко заблудения лейтенант разбрах, че вие, детектив Хейл, ще вземете под

внимание показанията на Мария за ХПШ. Разбрах също, че ще стоим тук, докато полицейското управление на Спрингфийлд се увери, че няма друга заплаха. Надявам се, че ще разследвате бързо, детективи.

По време на речта някак си гръбначният стълб на Ливай се изпъна.

— Ще дадем най-доброто от себе си, госпожо.

Изненада се, че шифтър-врабче може да има такъв авторитет пред мечка, но в крайна сметка шифтърите не са подчинени на животинските си инстинкти, нали? Тя бе властна жена, шифтър или не.

Сенаторът кимна рязко.

— Радвам се да го чуя. Благодаря и на двама ви за усилията и смелостта ви днес. Не мога да ви благодаря достатъчно, въпреки че когато това приключи, ще се опитам по някакъв начин.

Ливай моментално поклати глава.

— Не, благодаря, госпожо. Просто си вършихме работата, не се нуждаем от някакви специални признания.

Тя го огледа дълго.

— Хм — беше всичко, което каза след минута. — Добре. Беше дълга вечер, отивам да си легна. Лека нощ, детектив.

— Лека нощ, госпожо — каза Ливай и Дани му пригласи.

Изчакаха, докато напусна стаята, и си тръгнаха. Преди да се разделят, за да отидат до колите си, Дани каза:

— Не бих имал нищо против специално признание.

Ливай го шляпна по рамото и тръгна, смеейки се, към колата си. Ливай отвори вратата на собствения си автомобил и влезе, чакайки Дани да освободи пътя зад него, преди и той да може да си тръгне.

Половинка, помисли си. И въпреки всички обстоятелства, въпреки всичко, което бе объркал, не можа да спре усмивката, която изви ъгълчетата на устата му.

МАРИЯ

Мария си отпусна цели пет минути под струята на душа, където никой не можеше да я види, за да преживее отново тази великолепна, чувствена целувка.

Откъде да знае, че под това професионално държание, изпипани дрехи и внимателни въпроси, детектив Ливай Хейл беше пламенен като Ада? Беше сигурна, че ще ѝ завърти главата — и не бе сбъркала.

Улови се, че плъзга ръка надолу по тялото си и вместо това здраво хвана шампоана. Достатъчно. Нямахте да усложнява и без това сложната ситуация като активно... хм, *фантазира* за детектив Хейл.

Защото това нямаше да продължи дълго, знаеше го. Той разследваше случая им. Щеше да бъде огромно етично нарушение — и PR-кошмар за Лаура, ако се разчуе. Не, не, не.

Не винеше него за започването на целувката. Тя бе толкова желаеща, колкото и той — и му беше изпращала доста сигнали; освен това действаше също толкова ентузиазирано, колкото и той, в тази целувка, когато започна.

Топли устни... силни ръце, придърпващи я към себе си... твърди мускули под ръцете ѝ...

Спри.

Мария смени температурата на водата и започна да се занимава с шампоана. Беше изтощена, преживя най-странната нощ в живота си и не мислеше ясно. Утре щеше да бъде много по-рационална за всичко това.

Мда, вярваше си.

МАРИЯ

Мария се срина на леглото, спа шест часа и се събуди от кошмар, в който Роджър Съдърланд и Джордж Лайл дойдоха за нея, а краката ѝ бяха като заковани за пода и не можеше да избяга.

Наистина деликатно, мозък, помисли си, докато се претърколи на гърба си и изчака дъхът ѝ да се успокои. Следващия път би могъл да използваш една-две метафори.

Провери телефона си. Почти следобед. Знаеше какво трябва да свърши днес, преди новинарите да се докопат до историята, и вероятно беше по-добре да го направи сега и да свърши с него, вместо да чака брадвата да падне.

Натисна контактите си и се обади на майка си.

— Мария! Колко е хубаво да те чуя! — Отговори майка ѝ на испански. — Никога не се обаждаш. Как си?

Мария си пое дълбоко дъх и каза:

— Мама, нещо се случи последната нощ и мисля, че трябва да знаеш за него.

Когато приключи с обяснението, мъгливо и с възможно най-малко насилствени термини — само няколко изстрела, полицията беше там, напълно добре съм, мъжът избяга — изчака, държейки телефона далеч от ухото си. Знаеше какво следва.

Не беше разочарована.

— Стреляли са по теб? — изкрещя майка ѝ в телефона. — С оръжие? Мария, не, тази работа е твърде опасна за теб. Веднага си идвай вкъщи. Ще ти намерим друга работа. По-хубава, където по теб няма да се стреля с оръжия.

Някога Мария би възразявала и обсъждала и щеше да се опита да накара майка си да види нейната гледна точка. Но преди доста време се бе научила, че не се получава, затова просто каза:

— Не, мама. Знам, че си притеснена за мен и искаш да съм добре, но няма да напусна работата си и да се прибера.

Пусна бомбата, отпусна се на леглото и сложи ръка на очите си, докато майка ѝ говореше силно. Нямахте да ѝ свърши дъхът скоро. След това щеше да дойде редът на баща ѝ.

Имахте причина да порасне, решена да е независима. Обичаше семейството си, но ако имаха избор, нямаше да ѝ позволят да взема решение или да бъде личност.

А Мария трябваше да бъде личност.

МАРИЯ

Когато Мария успя да се освободи от яростната покровителственост, минаваше дванадесет и половина и умираше за кафе.

Освен това нямаше други дрехи, освен вчерашните. Погледна костюма с разкъсания ръкав и кървави петна и въздъхна. Реши, че щеше да носи полата и якето. Никой не можеше да я накара да носи окървавената, разкъсана, леко намирисваща риза, която носи двадесет и четири изпотяващи часа.

Закопча якето си над сутиена и реши, че изглежда добре. Цепката ѝ беше малко по-видима и стомахът ѝ се виждаше, когато якето се разтвори — което беше доста, след като едва покриваше заобленото ѝ тяло, основен проблем на Мария, когато пазаруваше дрехи за работа, — но нямаше да се появява пред камери. Беше сама в къщата с Лаура и никой не знаеше точно къде се намираха.

С тази логика изостави чорапогащника и обувките и отиде да търси кафе и закуска.

Откри, че Лаура още не е будна, което имаше смисъл, след като почука на вратата на Мария, за да ѝ каже, че е пристигнала, точно когато щеше да заспива. Мария се надяваше да спи толкова, колкото ѝ е нужно.

В кухнята имаше кафе и зърнена закуска и имаше възможност да си направи закуската разумно бързо, докато кафето се правеше. Приключваше зърнената си закуска и беше готова да стане едно с чашата за кафе, когато на предната врата се почука.

Замръзна, всички събития от предната нощ изведнъж се върнаха. Може ли някой от *XIII* да е проследил Лаура дотук? Можеха ли да са разбрали адреса по някакъв начин? Това друга атака ли беше — да я накарат да отиде до вратата и да я застрелят? Щяха ли да опитат посред бял ден?

Друго почукване, след което глас извика:

— Ехо? Ливай е.

Сякаш всички мускули на Мария изведнъж се отпуснаха — и се напрегнаха от друг вид безпокойство. Вкопчи се в чашата си с кафе, за да я предпази от падане, и извика:

— Влез!

Чу как отключи вратата, влезе вътре и се огледа, преди да я намери в кухнята, където пиеше кафе.

Спря рязко, когато я видя.

— Ъм.

Лицето на Мария се сгорещи, когато се сети какво носеше. И какво не носеше. Трябваше да прилича на бизнес дама Барби.

— Дрехите ми... — започна глупаво.

— О, разбира се, нямаш никакви... Ще кажа на някого да спре в апартамента ти и да ти опакова чанта, става ли? Жена-офицер — побърза да добави. — Винаги пращаме жена за такива неща. Мога веднага да се обадя и да ѝ кажа да тръгва. — Преди да довърши, започна да вади телефона си.

Мария кимна, леко объркана от изненадващия монолог. Ливай гледаше навсякъде другаде, освен към гърдите ѝ, докато провеждаше разговора.

Той също изглеждаше добре, отбеляза безпомощно, особено за някой, който трябва да е имал по-малко сън и от нея.

Той приключи с разговора, затвори и изведнъж отново се гледаха.

— Скоро се връщаш — предложи тя разсейване от... другите неща. — Някакви новини?

Той кимна.

— Може ли да седна?

— О, разбира се. — Мария посочи към кухненския стол и той седна. Маниерите му бяха изненадващо старомодни, отбеляза тя. Е, освен навеждането му към нея на дивана, пръстите, които погалиха брадичката ѝ...

Ахъм. *Спри*, каза си.

— Новините? — подкани го, когато той се настани.

— Имаше анонимна заплаха, оставена днес в офиса на сенатора — каза Ливай. — Пишеше „Твърде жалко, че пропуснах вчера. Няма да пропусна отново. Те са мъртви“.

— „Те“? — Каза слабо Мария.

Ливай кимна.

— Посочват те за мишена заедно със сенатора.

— Но защо? — Попита Мария. — Аз съм никой... няма причина да искат да ме убият...

— Беше с мен от началото. — И двамата се обърнаха, за да видят Лаура на прага, облечена с дрехите си от предната вечер и въпреки това все още успяваше да изглежда... сенаторски. Беше много добра в това. — Отиваш навсякъде, където и аз, подкрепяш всичко, което направя. Благодаря ти в речите си. Искрена си за правата на шифтърите в свободното си време. Заслужила си неприязънта им — усмихна се тъжно на Мария, — въпреки че ми се искаше да не е така.

Мария се замисли. Винаги мислеше за себе си като за невидима, човек зад кулисите, който караше нещата да се случват, без някой да забелязва. Никога не се бе замисляла, че могат да насочат нещо към нея, положително или отрицателно.

— Е — каза, — предполагам, че трябва да се върна към работата си да ги спирам, ако съм толкова опасна.

Усмивката на Лаура се превърна в одобряваща.

— Това е моето момиче — обърна се тя към Ливай. — Трябва да говоря с полицията и с PR-екипа си, за да разбере какво е узнала пресата и какво ще правим в понеделник, когато се предполага, че Мария и аз трябва да сме на работа.

Ливай кимна.

— Ще събера екип, който да ви заведе до управлението — там можете да проведете тактическа среща със съответните хора. — Извади мобилния си телефон.

Мария стана.

— Идвам с теб — каза на Лаура. — Трябва да си сменя дрехите, но мога...

— Мария, не. — Лаура поклати глава. — Заслужаваш почивка от всичко това.

— Ти също! — възпротиви се Мария. — Но няма да си вземеш. И аз не искам почивка, искам да помогна. — Отчасти това беше лъжа — не искаше почивка, просто искаше всичко да свърши.

— Всъщност — прекъсна ги Ливай, — искам да говоря с теб за ХПШ, Мария. Ако не възразяваш, остани тук, докато сенаторът отиде до управлението.

Мария погледна Ливай, след това Лаура, и въздъхна.

— Добре.

Ако трябваше да е честна, не беше разстроена, че ще трябва да стои в безопасната къща с личен полицаи за защита, вместо да се измъква в света, където можеха да се спотайват стрелци. Просто мразеше да оставя Лаура да отива сама. Но Лаура беше нейният шеф, а не обратното, затова Мария стана и каза:

— Нека ти наля кафе.

Наля кафе за всеки от тях — на Ливай в обикновена чаша, а на Лаура в термос, който намери на шкафа. Имаше също и кутия с блокчета мюсли, от които взе няколко и ги даде на Лаура, за да ги вземе с нея.

Лаура ги пое и каза, усмихвайки се:

— Няма нужда да се грижиш за мен, Мария.

— Ако не мога да дойда с теб, за да обсъдя хората, които стреляха по нас, най-малкото, което мога да направя, е да намеря нещо за закуска — не отстъпи Мария, повдигайки вежди към другата жена.

Тя поклати глава, но отговори:

— Добре. Благодаря. Опитай се да си починеш днес.

— Лаптопът ми го няма, така че няма много работа, която да мога да свърша — каза ѝ Мария. — За щастие зарядното на телефона ми е с мен, мобилният също, така че ако се нуждаеш от нещо...

— Не това имам предвид — започна Лаура, но отвън се чу звук на кола.

— Това вероятно е Дани — каза Ливай, но Мария си отбеляза, че той провери алеята през прозореца, преди да отиде да отвори. Предположи, че параноята контролира деня.

Но не беше само параноя, защото стрелецът бе казал, че ще опита отново. Логически Мария знаеше, че няма как някой от ХПСШ да знае къде е безопасната къща, но това не означаваше, че е напълно невъзможно. И колкото по-дълго останеха тук, ако излизаха и се връщаха, шансът някой да ги проследи се увеличаваше. Мария потрепери. Имаше добър аргумент срещу връщането на работа в понеделник.

Ливай пусна партньора си и видяха как Лаура влезе в колата, след което потегли за полицейското управление. Мария седна обратно в кухнята и обви дланите си около чашата за кафе.

Ливай се върна и седна със собствената си чаша и каза:

— Добре. Да поговорим за XIII.

— Те са група, която мрази шифтърите — започна Мария и започна да изрежда информацията, която беше запомнила от проучванията си с Лаура и виждането им на протести.

Докато говореше, Ливай ѝ задаваше въпроси.

— Знаеш ли къде се намира щабът им? Знаеш ли къде са резервните им оръжия? Като полицията ли са организирани? Има ли други известни членове? Знаеш ли дали някога някой от тях е бил арестуван за телесна повреда?

Мария отговори колкото може по-подробно — не знаеше къде е щабът им, но знаеше къде живее лидерът им, Джордж Лайл. Не знаеше за оръжията, но мисията и съобщенията им ставаха все по-пълни с насилие. Имаше списък с членове и имаше информация за всеки от тях:

— ... но е на лаптопа ми — завърши.

Ливай кимна.

— Тогава ще ти го донесем възможно най-бързо. — Записа си той.

— Мога да ти кажа колкото си спомням.

Припомни си списъка възможно най-подробно и всички факти, които успя да извика в паметта си. Ливай внимателно си записваше и се облегна на стола, когато тя свърши.

— Това е доста информация.

Мария кимна.

— Прегледах всичко това, когато Лаура започна да работи в офиса, и искахме да следим всеки, който може да... навреди на събитие или да се опита да саботира нещо. Или да прекъсне някоя от речите ѝ. Но никога не сме мислили, че ще се опитат да ни убият! — Гласът ѝ се извиси на края.

— Хей! — Гласът на Ливай беше мек и се наведе напред, задържайки погледа ѝ. Очите му бяха с топъл лешников цвят, забеляза за пръв път тя, с лек намек за зелено. — Ще се грижа за вас. Обещавам ти, тези хора няма да успеят да те наранят отново. Нали? Сега си в безопасност, защото ще застана между теб и тях.

Мария почувства топлота и безопасност след думите му. Искаше Ливай тук с нея, но...

— Ако стрелят по мен, не искам да застанеш между мен и тях — каза. — Не искам никой да застава така! Никой не бива да бъде прострелян, особено заради мен!

— Никой няма да бъде прострелян заради теб. — Гласът на Ливай беше каменно твърд. Той се пресегна през масата и хвана ръката ѝ. — Надявам се, че никой няма да бъде прострелян, но ако стане, ще бъде заради тях, не заради теб. — Стисна пръстите ѝ — ръката беше му толкова голяма, че погълна нейната.

Мария треперливо си пое дъх и кимна.

— Знам. Съжалявам. Не знам защо правя така.

— Мисля, че аз знам — каза той кисело. — Мислиш, че е трябвало да направиш нещо със събитията от последните двадесет и четири часа? Освен това май си мислиш, че трябва да се грижиш сама за всичко?

Мария преглътна протеста „*Но аз наистина трябва да се грижа за всичко сама!*“, дори и да знаеше, че това не е възможно.

— Имам отговорности — настоя вместо това.

— Естествено, аз също. Моя отговорност е да се справя с това — вдигна бележника — за да можеш ти да се погрижиш за твоите отговорности, без да се тревожиш, че по теб ще се стреля.

Беше истина, но...

— Мога да се преструвам, че това не се случва — каза Мария меко. — Трябва да помисля с какво мога да помогна, за да свърши. — В края на краищата, животът ѝ можеше да зависи от това буквално.

Той задържа погледа ѝ за една дълга минута, след това го снижи.

— Знам. Дяволски ми се иска да не трябваше да правиш нищо, да бяхме хванали мъжа предната вечер и това вече да е приключило. Междувременно обаче, поне ме остави да свърша част от работата — усмихна се той, приканвайки я.

Мария се принуди да се усмихне.

— Предполагам, че мога да го позволя.

Ливай по някакъв начин успяваше да действа защитнически и да поема контрол над ситуацията, без да я третира като дете или идиот, нещо, което родителите ѝ никога не бяха успели да постигнат. Освен това той беше толкова... мил и искрен и държеше ръката ѝ, докато преминаваше през това — точно сега буквално ѝ държеше ръката, — когато вероятно просто искаше да отиде да работи.

Което, изведнъж ѝ дойде на ум, означаваше, че щеше да си тръгне и тя щеше да остане сама в къщата само с телефона си за компания и без идея кога той или Лаура ще се върнат.

Всичко беше наред. Тя беше наред, напълно пораснала жена, която можеше да остане напълно сама в обезопасена къща. Не се нуждаеше от полицейска охрана, за да стои седнала следобеда.

— Добре — каза Ливай. — Съжалявам, но отново трябва да ми разкажеш за предната нощ.

Мария си пое дълбоко дъх.

— Няма проблем. Откъде да започна?

Отново му разказа какво се случи. Ливай зададе най-много въпроси за оръжието на Съдърланд и как е изглеждал, къде мислеше тя, че се бе скрил, как бягаше. През цялото време не пусна дланта ѝ.

Когато приключи, затвори бележника си и се поколеба.

— Искаш ли да отидеш някъде извън града? Някой, с когото можеш да останеш, семейство или приятели? Точно сега това би било най-безопасно за теб.

Мария поклати глава.

— Оставам с Лаура.

Ливай въздъхна.

— Трябваше да опитам. Добре, щом оставаш тук, има ли нещо, което искаш? Ще ти донесем още храна по-късно, но ако има нещо, което ще те накара да се почувстваш по-удобно...

— Само дрехите ми и лаптопа. — *И може ли да останеш тук денонощно? Да ми бъдеш бодигард? Ще те оставя да спиш в леглото ми...*

— Добре. — За пръв път откакто пристигна, Ливай изглеждаше несигурен. — Нещо друго, от което се нуждаеш? Нещо, което мога да направя за теб?

Мария се поколеба... и след това, въпреки че знаеше, че е грешно, глупаво, изостави разума, наведе се през масата и го целуна.

Той моментално ѝ отвърна, дланта му се стегнаха около нейната, другата му ръка се обви около раменете ѝ. Погали устните му с езика си, а той отвори устата си за нея, привличайки я в още по-гореща и влажна целувка.

От точно това се нуждаеше.

Тя очакваше той веднага да спре, но вместо това целувката продължи, и продължи, и продължи... Мария наполовина се плъзна от стола си, за да се приближи, ръцете му се плъзнаха надолу по тялото ѝ, докато не спряха на бедрата ѝ.

Привлече я в скута си и тя с желание му позволи, седна на бедрата му и прокара пръсти през гъстата му черна коса. Ръцете му се обвиха около нея, напълно заграждайки я, и за пръв път от изстрелите насам, тя се почувства в безопасност.

Целувката се промени, част от отчаянието изчезна. Мария почувства как се забави, когато и двамата разбраха, че никой от тях няма да я прекъсне, и им се отвори възможност да проучат устата на другия, сякаш имаха цялото време на света.

Устата на Ливай беше гореща, брадата му драскаше бузите ѝ, а ръцете му се движеха нагоре-надолу по гърба ѝ, хващайки за секунда сутиена ѝ, но всеки път го пускаше и продължаваше.

Мария задържа едната си ръка в косата на Ливай, харесваше колко гъста и мека е, но остави другата да се плъзне по врата му. Почувства как потрепери под нея и се усмихна, чувствайки се леко самодоволно от това колко бързо ѝ отговори.

— О, наистина? — попита и си отмъсти като дръпна леко подгъва на якето ѝ, заплашвайки да се плъзне отдолу, но не достатъчно. Тя помнеше, че не носи риза под якето си.

Искайки пръстите му по голата си кожа, тя се извъртя в скута му, опитвайки се да принуди пръстите му да продължат. Той вдиша рязко и тя разбра, че се търка в ерекцията му.

Поколеба се само за секунда, след това се плъзна напред.

Ох, да, това беше. Нееластичната ѝ бизнес пола още стоеше помежду им, но можеше да го почувства по вътрешността на бедрата си. Беше голям.

Той изстена в устата ѝ и двете му ръце се вмъкнаха под якето ѝ, за да хванат кръста ѝ. Тя потрепери и се отдръпна от него колкото да разкопчае копчетата на якето си. То се отвори и вече беше в скута му по пола, отворено сако и сутиен.

Устните му се разтвориха.

— Това е фантазия, която не знаех, че имам — прошепна.

Мария погледна надолу към себе си. Костюмът ѝ не беше добре, когато го облече в началото на деня, а вече за съвсем нищо не ставаше

— полата ѝ беше вдигната високо на бедрата ѝ, якето ѝ, намачкано и скъсано, висеше отворено. Гърдите ѝ, както винаги, силно се съпротивляваха на всякакво задържане и с разкопчаното яке гордо се показваха. Под полата носеше чифт бикини, вече влажни.

— Нито пък аз — прошепна истината. Никога не беше вярвала, че ще бъде порочна на работа — не че си падаше по някой в офиса, — но определено имаше тръпка в унищожаването на костюм в името на неконтролируемото желание.

Защото точно сега, Мария бе изоставила контрола си.

— Твой ред — каза на Ливай и започна да обработва вратовръзката му.

Когато остана да виси развързана на врата му и наполовина разкопча ризата му, излагайки на показ мускулестите му гърди, тя се наведе назад, за да огледа него. Смачкани дрехи, свободна вратовръзка, разбъркана коса, секси усмивка...

— Сега, това е фантазия, която знаех, че имам — каза.

Имаше нещо в добре облечения мускулест мъж — сякаш вратовръзката и панталоните бяха единственото нещо, което го правеха цивилизован. Сякаш в секундата, в която ги махне, истинската му природа се появява.

— О, така ли? — Изръмжа Ливай. — Ами това?

Той я целуна яростно, а ръцете му се смъкнаха на бедрата ѝ, след което започнаха да се плъзгат нагоре, нагоре... хванаха края на полата и я повдигнаха по-нагоре... Мария се задъха срещу устата му, чувствайки как тези ръце я държат здраво.

Повдигна я без проблем, плъзгайки полата нагоре по дупето ѝ, и отново я отпусна в скута си. Мария не беше свикнала да се чувства малка — беше голямо момиче, но Ливай успяваше да я накара да се почувства малка.

Той разпери пръстите си на задника ѝ и я придърпа към него. Тя простена от удоволствието от ерекцията му, притисната точно към клитора ѝ. Започна да движи бедрата си, за да получи повече от това усещане и чу ръмжене, което дойде от Ливай.

Сега единственото нещо между женствеността ѝ и въздухът бяха бикините, които с всяка изминала секунда ставаха все по-мокри. Вагината ѝ се стегна, когато бедрата на Ливай се повдигнаха, търкайки го срещу нея.

Издърпа се достатъчно, за да свали якето, и го остави да падне на пода. Той се наведе, целувайки гърдите ѝ. Тя потрепери от леката, остра болка от бодливите му бузи срещу чувствителната ѝ кожа и се пресегна да откопчае сутиена си.

— Уау — каза той, когато сутиена ѝ падна и гърдите ѝ бяха напълно показани. — Имаш... невероятно тяло.

— Радвам се... о... че мислиш така — успя да каже, извивайки се в скута му, докато той прокараваше език по едното ѝ зърно. — Свикнала съм мъжете да искат по-слаби... ах! по-слаби жени.

Той повдигна глава.

— Срещата си се с грешните мъже — каза презрително. — Аз харесвам жените с истински извивки — ръцете му се свиха на задника ѝ като нагледно пояснение и тя потрепери. — Изглеждаш невероятно и чувството — ръцете му отново се свиха — е невероятно.

Върна вниманието си към гърдите ѝ, обсипвайки ги с целувки, а езикът му изследваше цялата повърхност, докато тя стенеше под него.

В крайна сметка успя да се съвземе за достатъчно време, за да атакува копчетата на ризата му отново — той се дръпна и ѝ помогна, и с обединени усилия успяха да махнат ризата и вратовръзката му и да го оставят великолепно гол от кръста нагоре.

Тя прокара ръце по гръдните му мускули и си помисли, че ако може да остане там завинаги, ще бъде щастлива.

Той отново я целуна и тя се разтопи в ръцете му, чувствайки този горещ, гол мускул под ръцете си, притискащ се към гърдите ѝ. Отново притисна напред бедра, търкайки се срещу ерекцията му, а той се повдигна, точно срещу нея. Имаше чувството сякаш се топеше от центъра си.

Най-накрая не можеше да издържа повече и отдръпна бедрата си, пресегна се между тях и пръстите ѝ се обвиха около издутината му. Не можа да се сдържи и го потърка няколко пъти — което случайно означаваше, че кокалчетата ѝ галеха клитора ѝ, карайки я да простене. Беше изключително мокра; вероятно бикините ѝ вече бяха прозрачни.

Той въздъхна, когато тя го докосна, но само се надигна срещу дразнещите ѝ пръсти за минута, преди да се отдръпне и да се пресегне, за да разкопчее панталона си. Членът му беше прав, гладък и огромен — мислеше си, че по някое друго време щеше да се почувства

неудобно, но точно сега... е, не беше засрамена. Устата ѝ се напълни със слюнка.

Ливай погледна надолу и тя разбра, че я беше плъзнал обратно напред, освен това беше разкрил женствеността ѝ, все още покрита — едва — от ивица мокър памук.

Той преглътна и се пресегна с един пръст да погали ъгъла на бикините ѝ. Мария издаде странен звук и той я погали отново.

Тя намери гласа си.

— Моля те. Сега!

Хващайки се за думите ѝ, той дръпна настрани бикините ѝ и я дръпна към себе си, повдигайки я и поставяйки я бавно върху члена си.

Устата на Мария се отвори и главата ѝ се наклони назад, докато той внимателно я снижаваше надолу. Вътре в нея сякаш беше по-голям, отколкото изглеждаше преди секунди.

Беше чудесно.

Мария никога не бе мислила, че размерът има толкова голямо значение, но както изглежда нямаше чак толкова голям опит, защото това... това бе по-добро от всеки секс, който бе правила някога, а дори още не беше напълно влязъл в нея.

Ливай натисна още и все пак продължаваше да е невероятно внимателен. Мария потрепери и най-накрая седна изцяло на бедрата му, чувствайки цялата му невероятна дължина в себе си, притискаща всяко невероятно място.

Тя наведе глава, за да го погледне, а той я гледаше с такова напрежение, че тя не успя да му устои — целуна го, затвори очи и се концентрира върху начина, по който я караше да се чувства.

Бавно той започна да се движи — ръцете му повдигаха бедрата ѝ, собствените му бедра се вдигаха нагоре, изпращайки вълни от удоволствие по цялото ѝ тяло. Тя прекъсна целувката, за да си поеме въздух при първия истински, дълъг тласък, толкова дълбок, сякаш никога не са били разделени.

Езикът му облиза ключицата ѝ и започна да я целува нагоре по врата. Тя се вкопчи в косата му, която беше овлажнена от пот.

Сякаш бяха в собствен мехур от желание в тази странна кухня — техен собствен свят, който миришеше на секс и желание, това топло пространство между тях, за което никой друг нямаше да разбере.

Тласъците на Ливай започнаха да се ускоряват и Мария чу как издаде силен стон, когато той уцели точното място. Забори се да подпре краката си на напречната плоскост на стола и се тласна, двамата установиха ритъм, докато се плъзгаха един към друг.

Най-накрая Ливай я укроти и когато се тласна, я дръпна надолу силно и Мария изкрещя. Вагината ѝ пулсираше около него, стискайки силно члена му. Натисна се силно надолу, клиторът ѝ се притисна към срамната му кост, докато удоволствието я разкъсваше.

Свърши по-силно, отколкото някога го бе правила в живота си. Всичко, за което можеше да мисли, беше Ливай, Ливай, Ливай.

— Ливай — чу се как изстена силно, докато последният спазъм я разтърси.

Когато успя да си поеме дъх, премигна и го погледна и незабавно отклони поглед. Косата му беше пълна бъркотия, устата му червена и мокра, зелените му очи бяха мързеливи от удоволствие. Очите им се срещнаха, той се усмихна и това бе най-самодоволното изражение, което бе виждала.

Е, помисли си, заслужаваше го.

— Това беше невероятно — каза.

— Ти си невероятна — целуна я той.

Не можа да се сдържи и се усмихна — превръщаше се в тийнейджър, изчервяващ се на такъв малък комплимент. Но имаше чувството, че му вярва.

Целувката продължи, още и още, и още веднъж Мария имаше чувството, че може да остане така завинаги.

Но за жалост кухнята в обезопасената къща не беше целият свят. Неохотно Мария се отдръпна. Още по-неохотно каза:

— Не... трябваше да правим това.

Изражението на Ливай се затвори.

— Знам — каза. — Нарушавам правилата и когато беше въввлечена в нещо толкова ужасяващо...

— Чакай, не — прекъсна го Мария. Отдръпна се назад — уау, всичко беше... напълно мокро. Имаше чувството, че повечето от това бе нейна вина. Е, в основата си вината беше на Ливай.

Стегна се и вдигна пръст.

— Говорихме за това. Ти няма да поемаш цялата отговорност за това. И двамата сме възрастни и го исках точно толкова, колкото и ти.

Аз първа те целунах!

— Беше уплашена.

— Само защото бях уплашена не означава, че не мога да поема отговорност за собствените си действия — посочи Мария.

Той определено нямаше добър отговор за това, въпреки че не изглеждаше щастлив.

Тя издиша.

— Добре. Беше лоша идея и за двама ни. — Защо го почувства толкова грешно, когато го каза? От ендорфините, вероятно. Беше продължение от предната вечер — Ливай спаси живота ѝ, след което ѝ даде най-добрият оргазъм в живота ѝ. Разбира се, че тялото ѝ щеше да вика, че иска да направи бебета с него.

Много привлекателни бебета... *спри се.*

Пое си дъх и продължи.

— Защо просто не кажем чудесно, това беше невероятно, да се изчистим и да се съгласим, че няма да го повторим?

Игнорира частта от нея, която крещеше срещу плана. Знаеше коя е тази част, а тя нямаше глас в това решение. Мозъкът ѝ трябваше да поеме контрола сега.

Ливай все още не изглеждаше щастлив, но каза:

— Това изглежда като най-добрата идея.

— Добре. — Сега вече наистина стана от скута му. Беше проблем поради две причини: първо, костите ѝ сякаш бяха от желе, и второ... наистина, наистина не искаше да стане.

Събра цялата си сила и се принуди да се движи. *Боже, със сигурност щеше да бъде разранена утре.* Ливай ѝ помогна като сложи ръце на кръста ѝ.

Наистина беше хубаво. По дяволите.

Когато застана права — клатушкайки се, но права — се усмихна на Ливай, което беше невероятно трудно, но даде най-доброто, което можеше да направи.

— Ще си взема душ.

Ливай кимна.

— Ще изчакам тук, докато пристигне офицерът с дрехите ти. — Когато очите ѝ се насочиха безпомощно надолу, той се изчерви. — Имам предвид не така. Ъх.

— Разбрах. — Изтръгна се от него, събра дрехите си от пода и побягна към банята.

Под душа си напомни, че това беше прекрасно умопомрачаващо, но наистина, наистина лоша, глупава идея, която нямаше да направи отново. Дори оставяйки настрана въпросите с работата, не се ли беше отказала от волевите, красиви мъже?

За да бъде честна, Ливай изглеждаше напълно различен от обичайните ѝ гаджета. Слушаше я, уважаваше я... и беше фантастичен в леглото.

Стола.

Все тая.

Но не можеше да се среща с него. Беше буквално невъзможно с дадената ситуация и щеше да е ужасно за Лаура, ако се разчуеше нещо. А и така или иначе не се познаваха! Ако започнеха да се срещат, вероятно щеше да отнеме седмица, за да открие нещо наистина вбесяващо в него.

Като невероятната му шифтърска форма.

Или силните му защитнически инстинкти.

Или желанието му да направи света по-добро място.

— Това е ужасно — каза Мария на тавана. Той обаче не ѝ отговори.

Беше добре. Просто трябваше да преживее случая — *не беше ли това депресираща мисъл?* — и след това вероятно никога повече нямаше да го види.

Прекрасно.

ЛИВАЙ

След като Мария изчезна надолу по коридора, Ливай просто постоя за няколко минути, опитвайки се да разбере какво се бе случило преди малко.

Беше твърдо решен да запази дистанцията си, да бъде професионален, да не се поддава на инстинктите на мечката си.

Нямаше съмнение, че напълно се бе провалил в това.

Но как можеше да се случи нещо различно? Начинът, по който изглеждаше Мария, когато се движеше върху него... начинът, по който миришеше, вкусът ѝ...

Никога не беше преживявал нещо толкова близко до това. Забрави „най-добрия секс в живота ми“, това надхвърляше и най-доброто му преживяване. Точка.

Въпреки това не трябваше да го прави. Знаеше го.

Мария беше права, когато каза, че е участвала доброволно, така че нямаше как да се преструва, че не е осъзнавала действията си. Но тя не бе прекарала цял живот, властвайки над шифтърски инстинкти. Той трябваше да има повече контрол.

Сега поне можеше да спре да мисли за правенето на това. Следващия път можеха да го направят в легло.

Принуди се да изкара идеята от главата си, да стане и да се измие на мивката. Трябваше да спре в дома си, за да си смени дрехите, преди да се върне в управлението, и въпреки всичко, не успя да не се усмихне леко самодоволно на мисълта за станалото.

МАРИЯ

Мария излезе от душа и откри, че не беше обмислила това докрай — дрехите ѝ сега бяха дори разкъсани. Определено нямаше да сложи този чифт бикини отново. Уви се с една кърпа вместо с реална дреха и се надяваше, че офицерът, който трябваше да ѝ донесе дрехите, щеше да пристигне скоро.

Тъкмо бършеше косата си, когато телефонът ѝ избръмча. Вдигна го: входящо обаждане от непознат номер.

— Ало?

— Г-ца Мария Ернандез? — Попита непознат глас.

— Да, кой е? — Огледа се наоколо, но не видя бележник или нещо, на което да запише информацията на мъжа, ако е важна.

— Просто исках да знаеш, че наблюдавам шефа ти в момента — каза гласът. Мария замръзна. — Заобиколена е от ченгета, така че няма да ѝ направя нищо... все още. Но по-добре да е заобиколена от тях до края на живота си, защото няма да спра, докато не е мъртва.

Тя стисна зъби.

— Какво искаш от мен?

— Искам да видиш истината — каза гласът. — На грешната страна си. Шифтърите са опасни животни и ще ни завладеят в секундата, в която получат власт. Като им помагаш унищожаваш човечеството. Имаме доказателство.

Тя се нуждаеше от него.

— Кой си ти? — Направи гласа си треперлив и страхлив, за да си помисли, че е просто уплашена, вместо ровеца за информация. Не беше трудно. Така или иначе знаеше кой е. Просто имаше нужда той да го каже.

Той се засмя.

— Знаеш. Видя ме.

— Каж ми името си!

— Все още гледам шефа ти — каза вместо отговор. — Скрита е в управлението... за сега. Предполагам, че ще трябва да я хвана, когато

се връща от там.

Мария отказа да слуша заплахите му. Може би можеше да го накара да говори по друг начин.

— Какво имаш предвид с „доказателство“?

Дълга пауза.

— Документирани доказателства, че шифтърите са опасни за хората — каза. — Снимков материал и записи на атаки. Групите за „правата на шифтърите“ започват промяна като се опитват да направят шифтърите доминираща група на тази планета. Знаеш ли, че има повече и повече от тях всяка година? Раждаемостта им се повишава. Някой ден те ще са повече от хората и какво ще означава това за нас? Подчинение. Освен ако не действаме сега.

Мария седна на леглото. Може би можеше да извлече някаква информация от това.

— Не знаех това. Кажете ми повече.

МАРИЯ

Петнадесет минути по-късно влезе в кухнята, имайки чувството, че се нуждае от още един душ. Безсмислената омраза на Роджър Съдърланд беше като мръсна вода, изливаща се от телефона изцяло върху нея. Лудост беше колко ясно се виждаше, че наистина вярва на всичко това.

Трябваше да каже на Ливай за това, въпреки че всичко, което имаше върху нея, бе една хавлия. Точно сега имаше по-важни неща от секса.

— Здравей — каза Ливай, вглеждайки се внимателно в лицето ѝ, без да се отклонява на юг.

— Здравсти. Мисля, че направих пробив.

Веждите му се повдигнаха.

— Пробив? Какво имаш предвид?

— Съдърланд ми се обади. — Повдигна телефона. — Накарах го да остане на линия и разговаряхме.

Посвети го в детайлите. Докато говореше, веждите му се смъкнаха, превръщайки се в мръщеници.

— Защо не дойде при мен, когато ти се обади? — попита той, когато тя свърши да говори.

Мария изненадано примигна.

— Не бях в опасност.

— Не става въпрос за опасност. — Ливай прокара длан през косата си; тя отказа да бъде избутана и падна на лицето му по начин, който Мария се опита да не намира за привлекателен. — Просто... ако ми беше казала, можехме да запишем разговора. Или поне щях да го слушам. Така или иначе не е твоя работа да вземаш решение дали си в опасност или не, моя е.

— Не е моя работа да вземам решения за собствения си живот? — изстреля обратно Мария, жегната от изказването му.

Не че не беше прав за записването на разговора...

— Разбира се, че можеш! Просто... — Разтвори ръце. — Тук съм. Детектив от полицията съм. Предполага се да ти помогна да минеш през това. Буквално това ми е работата и съм доста добър в нея. Но когато не знам какво става, не мога да си я свърша.

Мария утихна, леко засрамена от себе си.

— Съжалявам. Разбирам.

— Изглежда си свикнала да вършиш всичко сама. — Когато тя погледна към него, Ливай я гледаше със същия напрегнат поглед, който помнеше, когато те...

— Така е — каза бързо, за да се разсее от спомена. — Независима съм. Харесва ми да имам възможност да поема нещата в собствените си ръце. Но предполагам, че това е по-голямо от мен, и съжалявам. Няма да се повтори.

Последното изречение прозвуча треперливо. Започна да трепери — къщата беше леко хладна, а тя все още влажна и носеше само кърпа.

Ливай забеляза. Очите му проследиха горния ръб на хавлията, който се бе смъкнал опасно ниско по време на телефонния разговор. Въпреки че спореха, Мария искаше тя да се плъзне по-надолу, да го подразни с намек на кожата ѝ, докато изцяло падне на пода...

Той пристъпи напред, ръката му се повдигна... и спря.

— Съжалявам. — Погледна настрани. — Благодаря ти за разбирането по отношение на телефонното обаждане, но нямах предвид само тази ситуация. Няма ли да е по-лесно, ако оставиш хората да ти помагат?

— Какво трябва да означава това? — Можеше да чуе отбранителната нотка в гласа си.

— Просто... изглеждаш доста сама. — Върна погледа си върху нея, лицето му беше сериозно. — Семейството ти е далеч. Винаги се тревожиш от нуждите на Лаура, но не и за своите. И си... ъм, необвързана. Нали?

Това вече беше обидно.

— Да, необвързана съм. Да не мислиш, че щях да направя това, което направихме по-рано, ако не бях? За каква, по дяволите, ме взимаш?

Той вдигна ръце.

— Съжалявам. Разбира се, че не. — *Да не би бузите му да бяха леко червени?* — Просто имам предвид... не изглежда да имаш много

подкрепа. Никой не се грижи за теб, когато нещата се объркат.

— И може би ако не бях необвързана, мъж щеше да се грижи за мен! След като явно не мога да се грижа сама за себе си... — Знаеше, че е нерационална, но я беше настъпил по болното място. — Нека ти кажа нещо. Всеки път, когато започна да се срещам с някой мъж, винаги имат същата реакция като твоята — о, бедната Мария, да живее сама в непознат град! И изведнъж всичко в живота ми е за това какво харесват те, какво искат те и какво си мислят, че трябва да правя.

— Нямах... — започна той, но сега беше неин ред.

— Трябва да започнеш нова работа, Мария, работиш твърде много. Това е код за „*Не ме интересува какво искаш да правиш с живота си, само те искам наоколо, за да правиш разни неща за мен следобедите*“. Или Никога не правиш нещо забавно, трябва ти почивка! Това значи „*Забрави за плановете си през уикенда, трябва да си с мен каквото и да реша да правя и да излезеш с глупавите ми приятели*“. Или любимото ми „*Твърде си напрегната, трябва да се отпуснеш*“. Тоест „*Ако не харесваш какво казвам, значи грешиш и не можеш да си ми ядосана за това*“. — Издиша треперливо. Боже, хубаво беше да каже всичко това.

— Съжالياвам, че са се отнасяли така с теб — каза Ливай. — Но не това се опитвах да ти кажа.

Тя поклати глава.

— Е, кажи го по-добре, тогава.

Той замълча за минута.

— Точно сега не мога — каза накрая. — Трябва да изчакам, докато приключи случая. Тогава ще ти кажа.

Това я остави без думи.

След секунда той повдигна бележника си.

— Трябва да занеса това на лейтенанта. Ще се обадя на домашния телефон, ако има някакви новини.

— Добре — прозвуча бездиханно.

Той се поколеба за малко, след това кимна и я остави.

След като вратата се затвори след него, Мария се свлече срещу стената.

— Господи, такава идиотка съм.

И все още носеше само хавлия.

ЛИВАЙ

Ливай излезе от алеята за коли на обезопасената къща и се насочи към полицейското управление. Тогава си спомни, че трябва да мине през дома си и да се преоблече. Толкова силно миришеше на секс, че дори обикновен човек вероятно можеше да го подуши.

— Господи — каза в празната кола, — такъв идиот съм.

Беше раздразнен, че Мария е приела обаждането, без Ливай да е там — какво си мислеше тя, за да не дойде при него? — но това не му даваше правото да критикува личния ѝ живот.

Особено когато беше мотивиран по лични причини. Искаше той да е мъжът в живота ѝ. Искаше той да е човекът, на когото да разчита, при когото отива за помощ.

И каквото и да казваше, всеки имаше нужда от някой, на когото да разчита. Очевидно е имала лоши приятели в миналото, които не я бяха зачитали изобщо — мечката му изръмжа от гняв при мислената картина, — но той си мислеше, че тя разбира, че не е като останалите. Не беше от типа мъже, които щяха да искат да спре да работи, защото са твърде несигурни с умна, способна жена. И когато не дойде при него за нещо, което очевидно беше негова работа...

Заболя го. Но тя нямаше представа колко. Не знаеше, че е половинката му. Трябваше да ѝ каже, но трябваше да изчака, докато свършат със случая. Да спи с нея беше достатъчно голяма грешка.

О, но това не беше грешка. Мечката му определено беше изключително самодоволна относно секса и Ливай трябваше да признае, че останалата част от него също чувстваше това. Когато Мария изкрещя силно, щом свърши...

Ливай почти пропусна червената светлина на светофар и трябваше да върне вниманието си на пътя.

В секундата, когато случаят приключеше, щяха да разговарят. Просто се надяваше да успее да я убеди, че той си заслужава. Че останалите мъже са били задници — и звучаха като задници — и трябва да му даде шанс.

Защото знаеше, че не може да изживее останалата част от живота си, без да я чува как стене името му отново.

ЛИВАЙ

Когато стигна до управлението вече бе облечен във възможно най-близкото на вид облекло като предишното. Не искаше странни въпроси, а полицаите можеха да са дразнещо наблюдателни. Отиде до лейтенанта и го въведе в ситуацията.

— Така че виждате, сър — завърши, — *ХПШ* или са престъпници, или са заинтересувани да добият влияние. И в двата случая разследването си заслужава.

Лейтенантът кимна бавно.

— Е, Хейл, предполагам мога да кажа, че сгреших. Законно е в края на краищата. Проследи ли номера?

Ливай кимна.

— Поръчах да се направи. Ако този е глупав, ще приключим с всичко много по-бързо, отколкото мислех. Обаче няма да се изненадам, ако е уличен или предплатен телефон.

Лейтенантът кимна.

— Е, изчакай резултатите и виж какво можем да направим. Ако е задънена улица, може би ще се наложи да използваме връзката между г-ца Ернандез и този мъж.

Ливай почувства как челюстта му се стегна, но знаеше, че това е единствената опция, когато пристигна в офиса на лейтенанта.

— Как, сър?

— Изглежда вярва, че я е убедил в нещо. Може би можем да го използваме на обратно. Ако тя уреди среща на публично място, можем да го обградим и да го хванем.

— Трябва ли г-ца Ернандез да присъства на тази среща, сър?

— Това зависи от условията на заподозрения за срещата и собствената ни оценка за риска.

— Сър — каза Ливай внимателно. — Вярвам, че рискът е много висок. Ще бъда много обезпокоен за безопасността на г-ца Ернандез в подобна ситуация. Ако се изисква присъствието ѝ, може би жена-офицер може да се представи за нея...

— Хейл, знаеш толкова добре, колкото и аз, че нямаме жени-офицери, които да приличат на г-ца Ернандез — каза Мойер нетърпеливо. — Роско е метър и осемдесет, Петров е миниатюрна слаба блондинка, О'Мали е най-светлото момиче, което някога съм виждал. Дори с перука никой няма да повярва и за секунда, че са г-ца Ернандез, и по-специално параноичен военен. Ако се стигне до това, ще дадем бронезилетка на г-ца Ернандез, ще я разположим така, че до нея да няма достъп снайпер и ще я обкръжим с униформени. Ако той се появи с оръжие, ще го свалим. Това удовлетворява ли те?

Изобщо не, но Ливай знаеше, че лейтенантът не го пита за мнението му, а само иска съгласието му. Затова каза:

— Да, сър. — Въпреки че остави лош вкус в устата му.

— Радвам се да го чуя. Отиди да намериш този телефон.

— Да, сър. — Ливай стана и излезе от офиса на лейтенанта, опитвайки се да не мисли за Мария като за овца, предназначена за вълци.

Мечката му изрева в протест. Нищо не може да нарани половинката ни!

Ливай се съгласи мрачно. Без значение какво трябваше да направи, щеше да се увери, че няма да ѝ се случи нещо.

МАРИЯ

Мария се почувства милион пъти по-добре, когато офицер Роско пристигна със сак за нея и тя наистина можеше да се облече.

Избра си дънки и пуловер и седна с лаптопа си. Нямахме да облече костюма, докато не се наложи. Отвори информацията, която намери преди няколко дни за *XIII* и я прегледа, пишейки си бележки и обяснения, които да помогнат и на други хора, не само на нея.

Визитната картичка на Ливай беше в чантата ѝ и тя му изпрати имейл с файла, придружен от бележка, която поясняваше какво му праща.

Поколеба се, преди да натисне изпрати, мислейки си дали не трябва да добави нещо като извинение, че му се развика, или нещо лично, за да му покаже, че не му е ядосана. Но това беше официалният му полицейски имейл, така че вероятно нямаше да е много умно. Написа просто „Мария Ернандез“ и го изпрати.

Мразеше гадната ситуация, в която бяха вкарани. Мария винаги се опитваше да се гордее от постъпките си и почти никога не се страхуваше да казва на хората какво е направила и защо. Не се промъкваше така.

Това беше едно от нещата, които я привлякоха към Лаура — веднъж да се появи честен политик. Някой, който не само се бореше за правата на шифтърите, но и срещу корумпираните политици, които бяха нормалните тук. Някой, който наистина можеше да направи промяна.

Беше горда от работата на Лаура; гордееше се и с личния си живот. Може би беше необвързана и работеше твърде много, но никога, никога не излизаше с мъж, веднъж щом разбере, че е от гадните. Всички мъже, които описа на Ливай, бяха безцеремонно изхвърлени много скоро след инцидентите. Не се срещаше със задници и не започваше връзка, от която се срамуваше.

Освен сега, очевидно.

Проблемът беше, че не го чувстваше като нещо, от което трябваше да се срамува. Да бъде с Ливай беше толкова... перфектно, толкова правилно и чудесно. Сякаш нещо в нея се беше наместило. Сякаш беше намерила вярното.

Срамът беше, че бе доста сигурна, че му се развика, защото отчасти беше разочарована, че е твърде добро, за да е истина. Защото, първо, цялото това нещо беше етичен и професионален кошмар. И второ, имаше го и фактът, че Ливай е шифтър и това означава, че някъде там той има половинка, истинска половинка. Много вероятно друг шифтър-мечка. Не обикновен човек, асистент на сенатор, към който имаше отговорност за момента.

Телефонът ѝ звънна, стресвайки я. Непознат номер. Вдигна.

— Ало?

— Ако наистина си заинтересувана да научиш повече за шифтърската заплаха — каза гласът на другия край, — трябва да ми го докажеш.

Сърцето на Мария заби силно.

— Какво доказателство искаш?

— Ти реши. Помисли си за нещо убедително. — И затвори.

Мария се зазяпа в телефона. Нещо убедително? Какво да бъде? Е, този път, най-малкото знаеше какво да направи. Взе картичката на Ливай и набра номера му.

ЛИВАЙ

Срещнаха се в офиса на лейтенанта, само Ливай, Мария и Мойер.

Ливай беше благодарен за присъствието на лейтенанта, защото не знаеше какво щеше да каже на Мария, ако бяха сами. Разговорът по телефона беше достатъчно странен и неестествен.

Едновременно с това обаче, желаше лейтенантът да е на километри далеч. Ако Мойер не беше тук, Ливай можеше да я прегърне, да прошепне в косата ѝ, че му е половинка, че могат да са заедно завинаги, че иска да я отведе надалеч на безопасно място...

Но това беше част от проблема, нали? Тя не искаше да бъде на безопасно място, а Ливай не искаше да бъде с някой, който трябва да се крие през целия си живот. Ако искаше това, щеше да си остане къщи при семейството си и да се ожени за местно момиче.

— Добре — каза лейтенантът. — Мисля, че е имаме възможност. Хейл, получи ли резултата за телефона?

Ливай кимна.

— Телефон за еднократна употреба. Няма начин да се каже кой е. Когато го проследиха, джипиесът беше изключен.

— Типична параноя. Добре. Изглежда това е най-добрият начин да го изкараме на светло. Г-це Ернандез, желаете ли да участвате в операция, в която ще ви уредим среща и ще арестуваме мъжа от другата страна на телефона, когато се покаже?

Лицето на Мария беше спокойно, но Ливай можеше да помирише страха ѝ. Въпреки това гласът ѝ не трепереше, когато проговори.

— Ще участвам.

— Добре. Ще бъдеш под най-добрата защита, която можем да ти осигурим. Хейл, партньорът ти беше изпратен да разследва някои от инициативите на сенатора, затова не може да се присъедини към операцията.

— Но, сър... — започна Ливай. Не планираше да направи това без Дани.

— Знам, че предпочиташ да е с теб, но мястото му ще заема аз. Искам лично да наблюдавам — вдигна вежди Мойер.

Ливай стихна.

— Да, сър. — Трябваше да се обади на Дани, да види какво прави и дали няма да успее да се появи в управлението достатъчно бързо... — Кога възнамерявате да започнем, сър?

— Колкото е възможно по-скоро. Не можем да рискуваме отново да се стреля по сенатор Дейвис или г-ца Ернандез. Каза, че е заявил, че е наблюдавал сенатора по-рано днес.

Мария кимна.

— В полицейското управление.

Лейтенантът се намръщи.

— Е, тя не е в опасност тук, но не искам дори да помисля за възможността да я проследи до обезопасената къща или дори да те проследи, когато се връщаш от работа. Трябва да се погрижим за това колкото е възможно по-скоро.

— Не мога да се съглася с това, сър. — Гласът на Мария беше потиснат, но Ливай можеше да чуе решителността в него.

Беше срещнал Мария в ситуация, за която беше напълно неподготвена и през цялото време беше извън сферата си, неопитна — но въпреки това невероятно впечатляваща. За пръв път се зачуди как ли изглежда, когато е в стихията си. Беше сигурен, че е сила, с която трябва да се съобразяваш.

Всъщност се замисли дали не гледа към бъдещ политик.

— Имаме цялата налична сила на полицейското управление на Спрингфийлд за твоя защита — обеща лейтенантът. — Ще носиш защитно облекло. Ще направим всичко, което можем, за да те предпазим.

— Разбирам. — Мария беше напълно спокойна отвън. Все още се страхуваше вътрешно, но...

Ливай знаеше какво си мисли. По-добре тя да е поставена в риск, отколкото Лаура. Е, Ливай не беше съгласен, но пък беше тук, за да се увери, че е в безопасност.

— Добре. — Облегна се назад лейтенантът. — Нека се обадя. Искате ли да чуете сценария, г-це Ернандез?

Мария поклати глава.

— Мога да го направя. — Отключи телефона си, натисна високоговорителя и набра номер.

— Ало? — каза глас от другата страна.

Ливай се напрегна, но обузда мечката с волята си. *Той нарани половинката ни!*, крещяха инстинктите му.

Знам, помисли си мрачно. Ще си плати.

— Мария Ернандез е — каза тя спокойно. — Помислих си как да ти докажа, че съм сериозна.

— Кажи ми.

— Ще се срещнем някъде. Това трябва да е знак на доверие, нали? Вярвам, че няма да ме убиеш на видно място. Искам да видя лицето ти и да чуя какво имаш да казваш.

— Това е голям риск за мен — каза гласът. — Как да знам, че ченгетата няма да са там?

Ливай се напрегна, но Мария само каза:

— Мислиш, че ще им кажа, че съм говорила с теб? Ще си помислят, че се настройвам срещу Лаура.

И — чудо на чудесата — изглежда наистина работеше.

— Старбъкс на улица Магнолия — каза гласът. — Довечера. Осем часа. Не закъснявай. — И прекъсна разговора.

Мария се облегна с въздишка.

— Надявам се, че това е добра позиция. Не мисля, че ще промени мнението си, ако му се обадя и го помоля да смени мястото.

— Перфектно е — каза лейтенантът. — Ще те сложим някъде в дъното, далеч от прозорци. И обещавам полицейското присъствие да е незабележимо. Няма да знае, че го наблюдаваме.

Ако той разбереше обаче какво става, нямаше да има време да реагира. Ливай щеше да е първият реагирал.

ЛИВАЙ

— Съжалявам, човече — Дани звучеше разочарован. — Няма начин да се върна до осем вечерта. Лейтенантът ми заповяда да интервюирам, ами, двадесет и седем хиляди души, а съм стигнал само до три.

Както винаги хуморът на Дани накара Ливай да се усмихне, въпреки разочарованието си.

— Добре, някак ще трябва да се оправим без теб.

— Никога не се е случвало — каза Дани уверено, — така че внимавай, става ли?

— Да — обеща Ливай. — Така или иначе лейтенантът зае лично мястото ти, така че си доста превъзхожден.

— Хей, обиждаш ме... да, госпожо... — гласът на Дани се заглуши, когато отдръпна телефона от ухото си и отговори на някой друг. След секунда се завърна. — Трябва да тръгвам, човек. Късмет довечера. Бъди в безопасност.

— Няма проблем. — Ливай затвори и въздъхна. Изглежда трябваше да се оправя сам. Е, той и почти цялото управление, напомни си. Не беше така, сякаш нямаше да има подкрепление. Просто се надяваше това да е достатъчно, за да опази Мария в безопасност.

Върна се в офиса на лейтенанта и почти налетя на Мария, която излизаше в същото време. Тя спря.

— Здравсти.

— Здравсти — отговори Ливай, чувствайки се като идиот. Какво трябваше да каже?

— Слушай — каза Мария, — искам само да кажа, че съжалявам за по-рано. Разкрещях ти се без причина... ти беше напълно прав. Трябваше да дойда при теб в момента, в който ми се обади. Преиграх и съжалявам.

— Не — каза Ливай и веждите ѝ се повдигнаха, преди той да продължи. — Аз съжалявам. Не трябваше да коментирам личния ти живот така. Това беше... — Щеше да каже неуместно, преминаване на

границата или нещо подобно, но някак си не можа да накара думите да излязат от устата му, и изречението замря във въздуха.

И тогава тишината просто увисна, натежала от всички неща, които не бяха казани.

— Ливай... — започна Мария най-накрая.

Звучеше като начало на „Ливай, това беше грешка“ или „Ливай, съжалявам“.

— Ще те пазя в безопасност довечера — прекъсна я бързо. Тя спря и погледна нагоре към него. Очите ѝ бяха толкова тъмни, че сякаш усети да пропада в тях. — Обещавам — каза и мина покрай нея към офиса на лейтенанта.

МАРИЯ

В седем и петдесет и осем Мария седна в дъното на Старбъкс, държейки чаша с черно кафе, което нямаше да пие. Беше дяволски напрегната. Имаше още двама клиенти, набит мъж, четящ вестник, и жена, която плетеше; лейтенантът я беше уверил, че и двамата са полицаи под прикритие.

Мария се огледа тайно, но не видя нищо, което да ѝ даде възможност да спечели. Надяваше се да е същото и за Съдърланд.

Чувствайки се леко глупаво, но искайки да има нещо за защита като последна предпазна мярка, в случай че другите пропаднат, Мария беше взела малко джобно ножче, което държеше в портмоне в сутиена си. Можеше да го почувства, неудобна, но успокояваща буца, притисната срещу лявата ѝ гърда.

Надяваше се да не се наложи да го използва, особено след като не се беше упражнявала да използва нож срещу друг човек и не беше уверена, че ще успее да го направи. Но нямаше ситуация, в която да не си прекалено внимателен...

Всичко ще бъде наред, каза си решително. Той каза, че ще те пази.

Ливай беше някъде навън, пазещ сградата. Чудеше се дали може да я види. Намираще се възможно най-далеч от прозорците, за да стане по-трудна мишена, ако Съдърланд реши да опита и да я простреля отново.

Чудеше се дали наистина е бил сериозен, когато каза, че ще промени мнението ѝ. Може би тази среща имаше друга причина? Може би всеки момент щеше да се опита да я убие.

Е, ако го направеше, щеше да е мъртъв след около пет секунди. Което нямаше да ѝ помогне много, ако самата тя е мъртва, но най-малкото нямаше да има възможност да стреля по Лаура и ХПШ щеше да попадне под полицейско разследване.

Вратата се отвори и Мария се напрегна.

Беше Съдърланд.

Дойде бавно до масата, все едно нямаше никакви грижи на света, и дори не погледна през рамо или към другите посетители. Мария стисна здраво страните на стола.

— Мария — седна той. — Мога ли да ти казвам Мария?

— Не — Мария запази гласа си стабилен с усилие.

— Мария — усмихна се противно той. — Нека да кажа, че щеше да ме зарадва, ако те бях убил вчера, теб и твоят шеф, но трябва да спомена, че мисля, че това ще ме направи още по-щастлив.

Тя едва видя, че се движи. Изглеждаше сякаш в единия миг просто си стоеше там, а в следващия държеше насочен към нея пистолет.

ЛИВАЙ

— Пистолет! — Изкреця Ливай, тичайки напред. Беше настанен от другата страна на улицата, отстрани на Старбъкс, облегат на стената под навес. Като се изключат офицерите в кафенето, той беше този, който се забелязваше веднага, но лейтенантът го беше уверил, че всеки ще бъде на такова разстояние, на което ще могат да се чуят.

Пресече на бегом улицата в посока към вратата, изваждайки оръжието си. Отдели секунда да се огледа около себе си... и не видя никого.

Какво...?

И в тази секунда, докато се оглеждаше за подкреплението, което не беше там, Роджър Съдърланд се появи на вратата на Старбъкс и започна да стреля.

МАРИЯ

Мария изкрещя, когато Съдърланд я издърпа от масата, чудейки се защо офицерите не правеха нищо...

Но те правеха. Крещяха и се смъкваха под масите и рафтовете с изложено кафе.

Тогава Мария осъзна, че нещо е много сбъркано.

Съдърланд я завлачи към вратата, дланта му стискаше ранената ѝ ръка и тя трябваше да сдържи един писък. Навън видя Ливай да бяга към тях; погледна над рамото си... и спря, почти препъвайки се.

Съдърланд също го видя. Избута я към вратата, използвайки я за щит, и стреля към Ливай.

Мария знаеше, че крещи отново, защото гърлото я болеше, но не можеше да чуе гласа си от гърма от пистолета точно до ухото ѝ.

Куршумът уцели Ливай в гърдите. Както и следващият.

Жилетка, помни си тя трескаво, носи жилетка, не е мъртъв...

И докато гледаше, той започна да се променя.

Съдърланд бързо отстъпи назад, желязната му хватка я караше да се влачи след него — опита се да се хвърли към Ливай, но изведнъж горещото дуло на пистолета беше на слепоочието ѝ.

Тя замръзна, Ливай също, не напълно променен, мечката му на път да атакува.

До тях една кола издаде остър звук, вратата ѝ се отвори. Съдърланд я избута към нея, оръжието не се отместваше от главата ѝ.

Трябваше да отиде с него, въпреки че всяка фибра в тялото ѝ се пресягаше към Ливай, само на няколко метра от нея, готов да направи всичко, за да я защити.

Но той не можеше да изпревари оръжие, което докосва кожата ѝ. Мария задържа погледа си върху него толкова дълго, колкото можа, но Съдърланд я набута в колата и затръшна вратата.

Но те не потеглиха отново. Прозорецът се смъкна няколко сантиметра и Съдърланд махна оръжието от главата ѝ.

Мария знаеше какво планира да направи.

— Ливай, бягай! — Изпищя тя.

Съдърланд я удари силно по лицето, карайки ушите ѝ да зазвънят, но когато се повдигна достатъчно, за да погледне какво става, Ливай бягаше, докато Съдърланд изсипваше градушка от куршуми след него.

Мария се напрегна да види дали е уцелен, но не можеше да каже. Колко можеха да го наранят куршумите като мечка?

Повече, отколкото ѝ харесваше.

След, както ѝ изглеждаше, цяла вечност, стрелбата престана. Ливай не се виждаше никъде, но Мария не знаеше дали се е спасил здрав или е някъде, извън полезрението им, където кърви до смърт.

Колата тръгна и Съдърланд се обърна към нея с грозно изражение.

— Мария — каза, — мисля, че ще си платиш за това.

ЛИВАЙ

Ливай се превърна в човек и се скри в удобен склад, докато стрелбата престана; след това излезе, за да види как колата се отдалечава. Втренчи се в регистрационната табела, докато номерът не се прогори в мозъка му.

Тогава издърпа мобилния си и се обади на лейтенанта.

— Мойер — отговори той.

— Сър, къде сте? — попита Ливай. — Съдърланд отвлече Мария, нямаше никой тук и не разбирам какво... точно... се случи...

Внезапно разбра.

— Е... — гласът на лейтенанта беше пълен със съжаление. — Лош късмет. Страхувам се, че ти не трябваше да оцелееш.

Бавно, все едно в сън, Ливай затвори.

И се обади на Дани.

— Йо — отговори той. — Не трябва ли да си на служба като герой в момента? Дано не закъсняваш, иначе лейтенантът ще ти погне задника.

— Дани... Дани! Спри.

Дани моментално стана сериозен.

— Какво има? Обърка се нещо с операцията ли?

— И така може да се каже. — Ливай погледна надолу по улицата, накъдето изчезна колата. — Ако се отървеш от интервютата, за колко време ще си тук?

ЛИВАЙ

— Лейтенантът те е измамил? — Попита Дани недоверчиво. —
Защо ще го прави?

Бяха на паркинг на километър-два от Старбъкс, скрити под насадени дървета в здрача. Ливай беше зарязал колата си, която можеше да се проследи, и Дани наполовина му обръщаше внимание, наполовина работеше над някаква технологична магия, която да направи телефона му непроследим.

— Помниш ли какво каза, когато се присъединих към управлението? — попита Ливай.

— Казах ти толкова много неща, когато започна, човече, не мога да си спомня всичко. Трябва да си по-конкретен.

— Каза, че винаги си си мислел, че лейтенантът не харесва шифтърите — като наистина не ги харесва, — но след като ме третира толкова добре, трябва да си сгрешил. — Ливай направи няколко крачки, прекалено развълнуван, за да остане неподвижен, и се върна обратно.

Дани премига.

— О. Да. Винаги съм си мислел, че той е, не знам, политически против тях или нещо такова. Каза няколко неща, преди да дойдеш, за това как шифтърите са публична заплаха и опасност за мира и други такива. Предполагах, че да види такъв добър човек като теб е променило мнението му. — Той побутна с лакът Ливай.

— Не мисля, че е станало така — каза Ливай. — Мисля, че е чакал, докато не е намерил възможност да се отърве от мен. Това трябва да е било перфектният шанс.

— Хм — редкият замислен поглед на Дани се появи. — Хм.

— Та? — каза Ливай нетърпеливо след дълга пауза. — Звучи ли ти правилно?

Изражението на Дани стана кисело.

— Не искам да мисля така за собствения си лейтенант, знаеш ли? Но има смисъл. Лош, лош смисъл.

Ливай поклати глава.

— Мразя да го казвам, но това е единственото, което имаме в момента.

МАРИЯ

Шофьорът беше Майкъл Ривърс. Мария го разпозна от файла си.

Файл, който ѝ правеше дяволски добра услуга в момента. Какво значение имаше, ако знае кои са всички членове на ХПШ? Не биха ѝ дали списък с имената си, преди да я убият.

А беше доста сигурна, че щяха да я убият. Не ѝ бяха завързали очите. Вече излизаха в околностите на града, и Мария все повече се уверяваше, че я водеха в скривалището си.

Запомни пътя за всеки случай. Може би щеше да има възможността да каже на някого... нещо. Съдърланд, слава Богу, не ѝ говореше, така че тя просто гледаше през прозореца и чакаше. И се надяваше Ливай да е добре.

Най-накрая пристигнаха до... базата, двора на къщата, или както там се наричаше. Имаше завой, след него голяма сграда, която се простираше в нощта. Мария не можеше да каже колко точно е голяма, но изглеждаше грамадна в тъмното.

Съдърланд отново сграбчи ръката ѝ, точно където беше ранена. Тя прехапа устната си, за да не издаде звук — отказваше да му даде това удоволствие. Излезе от колата, вече уморена да я влачат наоколо. Препъна се веднъж на стъпалата и Съдърланд я дръпна рязко нагоре. Не успя да задържи лек звук на болка от това, но го заглуши колкото можа повече.

Вътре минаха по дълъг коридор с постлан килим и Съдърланд почука на една врата в самия му край.

— Влез — каза глас, Съдърланд отвори вратата и вкара Мария вътре.

Тя разпозна мъжа, седящ на бюрото в дъното на големия офис.

— Джордж Лайл. Уау. Трябва да струвам нещо за теб, щом искаш лично да говориш с мен.

Джордж Лайл беше лидерът, говорителят и банкерът на ХПШ; богат, изискано говорещ и, доколкото можеше да каже Мария, докато

провеждаше разследването си, напълно лишен от всякакъв морален компас.

— Здравейте, г-це Ернандез. — Наведе се напред и се усмихна любезно. — Чаках визитата ви.

— Намирам го трудно за вярване — каза Мария. — Имайки се предвид, че се опитахте да ме убиете, не мислех, че искате да седнем и да си поговорим скоро.

— Страхувам се, че това беше един вид грешка — каза гладко Лайл. — На г-н Съдърланд беше заповядано да убие само Лаура Дейвис. След като двете сте били заедно и идентичността ти му е била позната, е решил, че ти също трябва да си цел. Оттогава има за инструкции, че ти не си цел и те предпочитаме жива.

— Защо? Какво искате от мен? — Може би това беше лош въпрос. Не искаше да убеди Лайл да я застреля, но нямаше представа какво правеше тук.

— Ти си ценен актив, г-це Ернандез — каза Лайл. — Възможно предимство за нашата кауза. Работила си близо до шифтър и застъпник за шифтърските права. Ако промениш мнението си и признаеш, че си била под принуда, ако дадеш важни показания за това как шифтърите се държат, ако си била принудена да замълчиш...

— Не знам какви техники за промиване на мозъка ще използваш — сопна се Мария, — но никога няма да кажа нещо такова за Лаура.

— О, няма нужда да ти промиваме мозъка, г-це Ернандез. Просто трябва да бъдеш подходящо... убедена да направиш уместно изявление. За нас няма значение вярвате ли в него или не.

Мария почувства хлад от студения, спокоен маниер на Лайл. Заплашваше я, може би щеше да я измъчва, и изглеждаше сякаш си поръчва вечеря.

— Няма да го направя — каза тя, опитвайки да поддържа гнева си. Нямаше да отстъпи на страха или каквото и да ѝ правеха. Последниците за Лаура — и за Ливай, и всички останали шифтъри, които се нуждаеха от приемане — щяха да са твърде много.

Ливай.

— Как преминахте през полицията? — попита изведнъж Мария. — Имаше цяла операция, а сякаш никога не е била задействана.

Веждите на Лайл се повдигнаха.

— Имаше ли операция?

Мария се намръщи.

— Лейтенантът каза... — Лейтенантът! Лейтенантът, който не повярва на историята в началото ѝ, който внимаваше да обсъди „операцията“ в офиса си само с Мария и Ливай, който лично замести партньора на Ливай... — Замесен е, нали?

— Членовете ни са много — спокойно каза Лайл — и не всички имена са налични при търсенето ни в Гугъл.

Това беше подигравка на търсенето ѝ, Мария беше сигурна.

— Нямаш никакво реално влияние — изплю тя. — Прибягваш до терористична тактика, защото няма нищо друго, което да направиш! Ти не стана щатски сенатор, Лаура стана, защото светът е приел шифтърите достатъчно, за да ги постави в офис. И няма нищо, което да можеш да направиш за това.

Спокойното изражение на Лайл се поколеба за момент, след това се върна на мястото си.

— Отведи я, г-н Съдърланд. Може би няколко часа на неудобно място ще я накарат да осъзнае, че сме сериозни.

— Да, сър — каза Съдърланд в ухото на Мария и тя подскочи. Толкова се беше концентрирала върху Лайл, че забрави, че Съдърланд е там — въпреки че дланта му все още я стискаше.

Той я изведе от стаята. Наистина ѝ писваше да я влачат наоколо.

Заведоха я до миниатюрна стаичка без прозорци и я стовариха върху един стол. Сериозно започваше да се замисля дали да не ритне Съдърланд в лицето, докато завързваше краката ѝ, но реши, че ще ѝ навлече повече беди, отколкото си струваше — нямаше никакъв начин, по който да го подчини.

Той завърза ръцете ѝ заедно, след това за стола, и каза:

— Наслаждавай се на следващите осем часа. Надявам се, че нямаш нужда да пикаеш — вратата се затвори зад него.

Чудесно. Просто чудесно.

ЛИВАЙ

— Трябва да я намеря. — Ливай правеше пътека, вървейки под дърветата. — Не мога да повярвам, че проклетият предател Мойер е работил с тях! Кой знае къде са я отвели?

— Успокой се, човече. — Дани го гледаше с разширени очи.

Ливай се завъртя към него.

— Не мога да се успокоя! Мария е с тези задници, разбираш ли? Точно сега!

— Уха! — Дани вдигна ръце. — Какво не е наред с теб? Никога не съм те виждал такъв.

Ливай почти изрева към него... и се отпусна назад към дървото.

— Обещах ѝ да бъде в безопасност — каза меко.

— Ливай, човече, каква е работата с тази жена? Случва ли се нещо?

— ... Да. — Ливай задържа погледа си надолу.

— Ти? — попита Дани недоверчиво. — С жертва? Никога не бих си помислил, че някога ще...

— Тя е половинката ми — прекъсна го Ливай. Чувството да го каже силно на глас беше невероятно.

— О! — Челото на Дани се набръчка. — Това са някакви мистични шифтърски глупости, нали?

Ливай не можа да сдържи уморения си смях.

— Да, Дани, това са мистични шифтърски глупости. Тя е единствената за мен. Знаем го.

— Ъхъ... — каза Дани. — А дали тя го знае?

— Не... още.

— Хм.

Ливай потърка очите си.

— Когато чуя ти да ме съдиш за романтичните ми решения, знам, че сериозно съм прецакал нещо.

— Хей, обиждаш ме. Знаеш, че това е нещо, което, да речем, трябва да си й споменал до сега може би? Имам предвид, освен ако не

си решил да я жадуваш от далеч или нещо такова, като в някаква стара книга...

— Не. — Ливай погледна към Дани.

Отне му секунда.

— Еха! — възкликна Дани. — Заковал си я!

— Хей! — Ливай се отблъсна от дървото и го погледна яростно.

— Не говори за нея така.

Дани вдигна ръце в незабавна капитулация.

— Съжалявам, съжалявам. Но ти... това напълно нарушава правилата. Сто процента.

— Имайки се предвид правилата, които шефът ни наруши, не се чувствам точно виновен.

— Да — отговори унило Дани. — Виждам гледната ти точка.

— Но сега не знам какво да правя. — Ливай се втренчи в земята.

— Единствената следа, която имам, е регистрационният номер.

— Нека го потърсим — Дани извади телефона си.

— И да се надяваме, че лейтенантът няма да е предупреден в секундата, в която го направим.

— Риск, който трябва да поемем — набра Дани.

МАРИЯ

Отне ѝ един час тежка работа, за да се измъкне от въжетата.

Съдърланд ги беше завързал стегнато и китките на Мария не бяха толкова тънки, колкото ѝ се искаше в тази ситуация. Трябваше да се извива, дърпа рязко и протяга, за да се измъкне, бавно, малко по малко. Много болеше и сякаш отне цяла вечност.

Когато най-накрая освободи ръката си, китката ѝ беше боляща и кървяща бъркотия.

— Струва си — прошепна, бъркайки в деколтето си, за да извади джобното ножче. Слава Богу, че го взе — нямаше да има нужда да разхлабва възли на сляпо с една ръка.

Да среже въжетата, без в процеса да си отреже някой пръст, беше някакъв фокус, но успя, и веднага се наведе, за да освободи краката си. Огъвайки изтръпналите си крайници, се изправи внимателно.

Никой не се втурна веднага през вратата, крещейки, че бяга, така че разбра, че стаята не се наблюдава. Чудесно.

Погледна часовника си. Десет часа и тридесет и две минути вечерта. Чудеше са какъв вид са нощните пазачи тук. Можеше ли да се измъкне? Ако да, как щеше да се махне? Бяха по средата на шибаното нищо и не знаеше какво има наблизо. Имаше коли, но не знаеше как да запали кола без ключ или нещо подобно.

Ако беше уверена, че няма да я преследват, щеше да се опита да намери прозорец или врата, през които да се измъкне, но вероятно имаше аларма и ако бъдеше хваната, не вярваше да получи втори шанс. Щяха да се уверят, че няма да избяга отново.

Така че имаше нужда от друг план.

Имаше пролука през вратата. Мария легна на пода и погледна. Всичко, което можеше да види, беше слабото осветление на коридора. Не беше чула някого да се движи от поне един час, така че нямаше пазач навън.

Разбира се, нямаше гаранция, че просто не се е облегал на стената или е седнал на стълбите, но какво друго можеше да направи?

Опита да отвори вратата. Отключено.

Първоначално се изненада, но като се замисли, не чак толкова — колко врати имаше в една къща, които се заключваха? Трябваше да имат направена специална клетка за затворниците си и предположи, че Лайл все още не е стигнал до там да ремонтира толкова драстично.

Плъзна се в коридора. Нямаше пазачи. На предната врата имаше обаче малка осветена клавиатура. Права беше за охранителната система и, базирайки се на богатството на Лайл, тя беше високотехнологична. Планът ѝ да се измъкне през прозорец или врата отпаднаше.

Офисът на Лайл беше в дъното на коридора. Не можейки да се противопостави на изкушението, пробва вратата. Заключена, разбира се.

Ако само знаеше как да отключва ключалки. Тук трябваше да има всякакви видове доказателства.

Но не това беше целта ѝ. Тя беше...

... *Ливай*.

Мислеше за начини, по които да се измъкне, но това нямаше да стане, нали? Не можеше да се справи сама, но знаеше кой може да ѝ помогне.

Ако приемем, че беше добре.

Не. Трябваше да вярва, че е добре. Обеща ѝ, че ще я пази в безопасност, и въпреки целия си опит, че единственият човек, който имаше правото да се грижи за Мария, е Мария, му вярваше.

Не знаеше защо. Правиха секс веднъж. Разговаряха няколко пъти. Какво имаше в този мъж, че така се промъкна в сърцето ѝ? Защо така силно резонираше със съществуването ѝ? Как знаеше, че идва за нея?

Не можеше да каже. Но знаеше.

Обърна се към другите врати по коридора. Коя щеше да е безопасно да опита? Не искаше да отвори вратата на спалнята на някой луд параноичен войник, който да я застреля веднага.

Може би най-близката до входната врата. Това място изглеждаше като някакво луксозно имение, така че вероятно...

Отвори внимателно вратата и веднага разбра, че е права. Разкри голямо, кънтящо помещение — твърде тъмно беше, за да се види ясно, но когато влезе, почти веднага се блъсна във висок стол. Да, беше гостна или нещо такова.

Сега трябваше да разчита Лайл да е претенциозният задник, за който го мислеше... внимателно се разходи в тъмното. Не светна лампата, така че ѝ отне известно време.

Висок стол, висок стол, канапе с къдрички... маса!

Празна маса. Продължи. Кресло с къдрички, висок стол, празно пространство... диван. И друга маса.

На тази имаше телефон.

Остарял и богато украсен, от това, което можеше да почувства. Видът телефон, който беше повече декоративен, отколкото за ползване.

Но когато го вдигна, чу свободен сигнал.

Моментът на истината. Дали наистина помнеше номерът на Ливай, откакто му се обади днес? Или просто си мислеше, че го помни? Със сигурност няма как да го запамети толкова бързо, но когато затвори очи, успя да ги види на картичката му.

Вместо клавиатура телефонът беше с кръг за набиране. С треперещи пръсти набра номера.

Един път, втори път...

— Ало?

— Ливай! — Прошепна Мария. Искаше да изкрещи от радост.

— Мария? Как успя да ми се обадиш? Къде си?

— В укритието на Лайл. Имение. Каквото е там. Мога да ти дам насоки.

— Направи го — гласът му беше непреклонен. Нещо в гърдите на Мария се отпусна. Той беше добре и вече на път.

Внимателно му описа пътя, по който излязоха извън града, магистралата и след това малките улички.

— След десет минути има черен път в ляво, който се превръща в павиран, щом не се вижда вече от магистралата. На края му е имението.

— Ще бъда там колкото се може по-скоро — гласът на Ливай омекна. — Обичам те, Мария. Идвам за теб.

Той затвори, оставяйки я в тъмното с отворена уста, учудена.

Тогава светлината светна.

Неволно потрепери и се завъртя, за да види Съдърланд да стои на прага. Зад него имаше друг мъж. И двамата имаха оръжия.

Е, това отговаряше на въпроса ѝ дали имат нощна стража.

— Мария — каза Съдърланд. — Не трябва да ставаш от стола си.

— Майната ти. — Погледна ги. Импулсът да се опита да избяга беше невероятно силен, но това щеше да е глупаво. Трябваше да изчака Ливай.

— Сега, това не беше много мило. — Съдърланд се приближи към нея, изглеждайки готов за всичко.

Не бягай.

Беше по-трудно да го изчака и да го остави да хване ръката ѝ, отколкото да избяга. Не искаше да я докосва никога повече; караше кожата ѝ да настръхва. Но се принуди да тръгне с него, когато той я дръпна рязко, препъвайки се зад него. Другият мъж застана зад нея.

— Стоеше до телефона, Мария — каза Съдърланд в ухото ѝ. — Обади ли се на някого? Чухме гласа ти, когато минавахме. Кой помни телефонни номера тези дни? Кой телефонен номер си запаметила?

Мария упорито замълча. Не искаше да им даде време да се приготвят за Ливай.

Боже, надяваше се да не е прострелян. Вярвай му, помисли си. Знае какво прави.

— Лаура? — каза Съдърланд. — На малкото си врабче ли се обади? Тя не може да направи нищо сега. Дори да отиде до полицията, няма да ѝ повярват. Те са на наша страна, нали помниш?

Само един от тях, инатливо си помисли тя.

— Ще им се обади — продължи Съдърланд, — ще я заведат при лейтенант Мойер и той, разбира се, ще каже, че ще провери лично. И ще дойде тук... ако си ѝ казала къде се намираме. Знаеш ли къде сме? Беше тъмно навън, когато дойдохме.

Да, знам, задник. Но не си отвори устата.

— Така че може би ще дойде тук. И ако го направи, ще го поканим и ще го доведем да те види. Мисля, че има да ти каже едно-две неща, след като обърка плана му. Беше толкова хубав и подреден.

— Какво имаш предвид? — Мария нямаше как да не зададе въпроса. Ако ставаше въпрос за Ливай...

— Има животно под командването си вече почти две години — отговори Съдърланд. — Не го искаше в управлението изобщо, но разбра, че е по-добре да го наблюдава, за да е сигурен, че по улиците няма някаква полудяла мечка. Даваше му достатъчно случаи, за да го прави щастлив, такива, при които насилието не е проблем. Даде му голяма почивка, след това нещо, привличащо вниманието на хората...

и опасно. — Мария кипеше. — Представи си изненадата ни, когато това се появи. Представихме му плана и той каза: „Чудесно, ще го дам на шифтъра си. Чувствайте се свободни да го премахнете“.

— Защо не стреля по него на първия път? — попита Мария. — Последната вечер беше пред сградата на Капитола.

Съдърланд поклати глава.

— Пропиляна възможност. Не го очаквахме там, така че не знаех, че е той. Нещастно съвпадение. Но Мойер организира втора възможност.

— Която пропусна — посочи Мария.

Пръстите му стиснаха ръката ѝ и тя задуши стон. Щеше да носи тези синини със седмици.

— И все още не съм ти благодарил подходящо за това — каза той. — Но Лайл засега те иска ненаранена, след като ще правиш изявление пред пресата.

Мария гордо искаше да заяви, че никога няма да го направи, но знаеше, че това ще го накара да я заплашва, а ѝ беше писнало да слуша заплахи, така че не каза нищо.

Дълга пауза, след което пак я дръпна напред. Беше раздразнен, че не може да ѝ държи дълга реч за всичко, което щяха да ѝ направят, помисли си Мария, и почти се усмихна. Малките победи.

Съдърланд я вкара в стаята, откъдето първоначално излезе, и провери въжетата.

— Как направи това? — попита той.

Мария сви рамене.

Изражението му се промени.

— Тогава предполагам, че трябва да те претърся.

Ножът ѝ все още беше в сутиена ѝ. Мария се зачуди дали ще погледне там... тогава се зачуди какво ще стане, ако не погледне. Но знаеше, че няма да спре да търси, докато не намери нещо. Ръцете му щяха да бъдат навсякъде по нея...

Той я придърпа близо. Тя вкара ръката си в деколтето и извади ножа. Той го взе.

— Хубав и топъл. Доста си надарена, нищо чудно, че си скрила нещо там. Може би все пак трябва да те претърся, за да се уверя, че не криеш друго.

Моля те не, моля те не...

Но Съдърланд погледна към вратата, където стоеше другия пазач, и каза:

— Може би по-късно.

Лайл трябва да им е заповядал да не й правят нищо драстично, освен ако се съпротивлява. Мария въздъхна тихо от облекчение.

Съдърланд отново я завърза за стола. Стегнатото въже около ожулената китка я болеше. Окървавената и натъртена ръка също. Да бъдат издърпани ръцете ѝ в някакви странни ъгли и завързани на място болеше.

Толкова уморена беше да я боли.

Съдърланд стана удовлетворен.

— Сега! Опити се да избягаш веднъж, така че официално си бягащ риск. Това означава, че сега ще остана в стаята с теб, за останалата част от нощта. Не звучи ли забавно?

Звучеше като обратното на забавно.

— Върви да кажеш на Лайл какво стана — каза Съдърланд на мълчаливия пазач на вратата. — След това вземи още някой с теб за партньор за останалата част от нощта, с когото да патрулираш. Аз ще остана тук.

— Да, сър — каза пазачът и напусна стаята.

Съдърланд седна на единствения втори свободен стол, пистолетът му почиваше в скута му. Дулото сочеше към нея, почти инцидентно. Мария беше доста сигурна, че не е случайно.

— Та — каза Съдърланд, — за какво ще говорим?

Мария затвори очи.

ЛИВАЙ

— Ливай, човече, ще ни убиеш, преди да стигнем!

Ливай беше пуснал сирената; щеше да я изключи доста преди да стигнат до имението, защото звукът се чуваше надалеч, а не искаше да предупреди всички за идването си.

Но предимството на сирената беше, че могат да пътуват възможно най-бързо.

Дани се беше вкопчил за дръжката над вратата и псуваше на интервали.

— Сирената и светлините остават — каза Ливай разумно, гледайки пътя. Малко коли имаше по това време на нощта, особено далеч от града, и те се отдръпваха веднага. — Добре сме.

— Аз не съм. — Дани стисна зъбите си, очите му бяха фиксирани на пътя. — Колко още?

— Десет минути, преди да изключа сирената и да намаля. Още петнайсет горе-долу, докато стигна до мястото, стига да успея да видя отбивката в тъмното.

— Било е тъмно, когато са я докарали — каза Дани. — Но не може да е било напълно невидимо. Ще внимаваме.

Ливай кимна.

— Очите ми са по-добри през нощта, така или иначе. Всичко ще е наред.

По-добре да е наред.

— Само не ни убивай, преди да я открием, това е всичко, за което моля. — Дани преглътна, когато Ливай взе остър завой.

— О, повярвай ми — каза Ливай мрачно, — ще стигнем доста живи дотам. Можеш да се обзаложиш.

МАРИЯ

Мария се страхуваше, че Съдърланд ще продължи със зловещите си заплахи, но изглежда засега беше приключил с тях.

Вместо това проповядваше.

Когато се замислеше, предположи, че малката реч, която ѝ изнесе на телефона, е за шоуто. Нямахше нужда да я уверяват, че са прави. Просто се нуждаеха от приемлива причина, за да уредят среща в Старбъкс, за да могат да връхлетят и да я отвлекат, без да се занимават с истинско полицейско присъствие.

Но изглежда това беше обичайният разговорен режим на Съдърланд — започна да дрънка несвързано за шифтърски конспирации и зли планове и просто не можеше да спре.

— Те са животни — увери той Мария. — Имат инстинкти, на които не могат да се противопоставят. Силни, насилствени инстинкти. И когато излязат извън контрол може да се случи всичко.

Мария възможно най-силно се опитваше да го игнорира и да мисли за Ливай. Но когато той каза това... *може да се случи всичко...* тя се зачуди какво би станало...

Силни... инстинкти.

Беше добро разсейване от това да си завързан за стол. Прекара известно време, представяйки си Ливай, надвит от инстинктите си, в обезопасената квартира. Или в апартамента ѝ.

Наистина ли ѝ беше казал „*Обичам те*“?

Изглеждаше невероятно за вярване, но знаеше какво е чула? Той я обичаше. Но как беше възможно? Мария не беше шифтър. Шансовете обикновен човек да е половинката на Ливай... не знаеше колко са, но определено трябваше да са много ниски. Тя така или иначе не беше представата на никого за добра половинка. Работеше твърде усилено, беше заядлива и харесваше нещата да стават по нейния начин. Беше дразнещо самодостатъчна или поне така ѝ бяха казали бившите ѝ приятели.

Обичам те.

Мария не се оставяше да се замисли изобщо какво чувства към Ливай. Дори след като правиха секс — горещ, горещ секс, напомни мозъкът ѝ — напълно отхвърли всякакви разговори за това как се чувства.

Защото беше безполезно, помисли си. Нямахше начин да води към нещо — секс на кухненския стол с ченге, което защитаваше нея и шефката ѝ от хейтърска група? Това не беше основата на една връзка! Като се добави и фактът, че е шифтър и чакаше единствената си половинка, ставаше ясно, че дори да се срещаше с него за кратко, в края на краищата, Мария щеше да бъде зарязана заради Единствената.

Но ако я обичаше... можеха ли шифтърите да се влюбят в някой друг, който не е половинката им?

Или... можеше ли Мария да е половинката на Ливай?

Това щеше да обясни начина, по който се чувства.

Защото тя чувстваше. Чувстваше нещо голямо, с което не знаеше как да се справи, по-силно от всичко, което някога бе чувствала към мъж. Толкова дълбоко, че едва успяваше да мисли за него.

Затова не мислеше. Но сега го правеше.

Със сигурност беше невъзможно. Със сигурност си въобразяваше. Спомни си, че виждайки онази мечка в горите, когато беше малка, беше поискала да побегне с него, да се срещне с другите мечки, да научи имената им, да говори с тях, да види какви са като хора. Дали не проектираше тази фантазия в живота си на възрастен, съчинявайки си предопределен принц, който да я отведе завинаги?

Не... не мислеше така.

Мислеше, че е истинско.

И тази мисъл удави всичко, което Съдърланд ѝ казваше.

ЛИВАЙ

Ливай намали на завоя и изключи двигателя.

— От тук нататък ще вървим — каза на Дани. — Не искаме да чуят колата.

Дани кимна и двамата отвориха внимателно вратите, затваряйки ги с голямо внимание, за да не се чуе звук. Тръгнаха по пътя, държейки главите си ниско, с извадени оръжия и прикривайки се един друг.

Къщата се появи пред погледите им след около пет минути, показвайки се като тъмна фигура в нощта. Ливай си спомни как Мария каза „Укритие. Имение. Каквото е там“ и си каза, че е била права. Около него нямаше стена — може би твърде очевидно, помисли си, — но можеше да види мътна светлина от прозорец над вратата и предположи, че това беше охранителна система.

Направи знак на Дани и прошепна:

— Има аларма.

— Какво да направя? — отговори му Дани.

— Стой зад мен — прибра Ливай оръжието си.

— Какво... о, Боже. Оу. Добре.

Ливай се трансформираше. Превърна се в мечка, огъна ноктите си срещу земята и подуши половинката си. Била е тук, на този път.

И имаше следа от кръв във въздуха.

Ливай почувства напирещ рев, който задуши с волята си. Половинката му е била ранена. Уплашена и ранена, доведена против желанието си и вътре в сградата, знаеше го с абсолютна сигурност.

Ливай се втурна.

Триста шестдесет и три килограмова американска кафява мечка удари вратата на къщата на Джордж Лайл с рев. Вратата издаде немощен трошач се звук и се предаде без борба.

Вътре в къщата Ливай можеше да подуши аромата на Мария навсякъде. Дали не беше в стаята отдясно на коридора? Не, била е там, след това отведена надолу по коридора... можеше да помирише оръжие.

Тази врата. Беше зад тази врата.

Тя изскърца, когато се отвори, и той се промъкна покрай парчетата, за да види вътре Мария, окървавена и завързана за стол, с Роджър Съдърланд зад нея, държащ оръжие до главата ѝ.

Днес вече беше в тази ситуация. Нямахте да позволи да се случи отново.

— Назад! — гласът на Съдърланд трепереше. — Или ще я застрелям!

Ръката му също трепереше. Това беше опасно. Пръстът му можеше да натисне спусъка всеки момент.

— Точно така — каза глас зад него. Ливай се обърна несръчно в тясното пространство, строшавайки малка маса по време на процеса.

На прага стоеше Джърдж Лайл.

— Може да я застреля — продължи той. — И не можеш да направиш нищо за това. Фактът е, че ще я застреля, когато му дам тази заповед. Освен ако не си тръгнеш веднага, тогава няма да му заповядам това.

Ливай изръмжа.

— Въпреки че — продължи Лайл — няма значение.

Какво?

— Ако напуснеш, ще сме успели. Ако убиеш г-н Съдърланд, също ще спечелим ние. Ще има осакатен член на организацията ми. Сигурен съм, че ще бъде детска игра да се увери общността, че г-ца Ернандез изглежда е била жертва на нападение на мечка. Така че, моля. Направи избора си.

Лайл се махна от прага. Ливай не можеше да го последва и да остави Мария — колкото и дълбоко, яростно да го желае.

Обърна се пак към Съдърланд, който поне беше спрял да трепери. Пистолетът беше притиснат към слепоочието на Мария.

Ливай трябваше да вземе решение.

— Не мърдай! Полиция!

Изненадващата поява на Дани накара Съдърланд да насочи оръжието в неговата посока.

Ливай скочи.

Изби пистолета с един удар на лапата си. Съдърланд падна назад, приземявайки се на пода и изкарвайки въздуха си. Ливай тръгна към него. Притисна го към пода с по една лапа на двете му рамена и видя

истински страх да нахлува в очите на мъжа при осъзнаването, че ще бъде смазан от триста шестдесет и три килограмова кафява мечка.

Тогава Ливай се промени. Вече беше напълно човек, когато каза:

— Имаш правото да запазиш мълчание. Всичко, което кажеш, може и ще бъде използвано срещу теб в съда. Имаш правото на адвокат...

Лицето на Съдърланд се трансформира от първичен страх до възмущение при прочитането на правата му.

— Не можеш да направиш това! — изкрещя. — Ти си животно!

Ливай му се усмихна с истинско удовлетворение.

— Аз съм детектив от полицейското управление на Спрингфийлд и това означава, че мога да го направя. Какво имаш, Дани?

— Няколко от тях вече са арестувани, с гигантска мечка, разрушила вратата и така нататък — отчете се Дани. — Видях още двама, които се изнизиха покрай ъгъла, но не мисля, че наистина знаят какво става. Шефът изчезна нагоре по стълбите.

— Благодаря — каза Ливай и закопча Съдърланд.

Тогава, най-накрая, можеше да отиде до Мария.

Тя беше изчервена, красива и ранена и той обхвана лицето ѝ с шепи и първо я целуна, преди да направи друго.

— Добре ли си? — попита срещу устните ѝ.

Тя кимна.

— Измъкни ме от тези въжета.

Направи го бързо и ѝ помогна да се изправи. Тя го обвини с ръце и той зарови лице в косата ѝ за един дълъг момент.

— Сигурна бях, че ще дойдеш — каза в гърдите му. — Знаех го. Толкова съм щастлива, че си добре.

— Забрави за мен, как си ти? Кървиш. — Можеше да подуши медната следа във въздуха и караше мечката му да ръмжи защитнически.

— Добре съм. Най-вече тази ръка. — Тя я повдигна и той се отдръпна достатъчно, за да я погледне. Китката ѝ беше кървава и ожулена, а драскотината от куршума — отново отворена. Около нея имаше зачервени натъртвания с формата на пръсти.

— Знаеш ли — каза Ливай разговорливо, — мислех си, че след като го закопча, да го взема с мен е най-доброто решение, но може би размислих. Искаш ли да го пребия?

Мария се усмихна и поклати глава.

— Не. Трябва да отиде в затвора за дълго, дълго време.

— Както и някои от другите момчета, ако имаш минутка — каза от прага Дани.

Ливай погледна безпомощно Мария.

— Съжалявам, аз...

Мария отстъпи.

— Разбирам. Свърши си работата.

Той се наведе и я целуна още веднъж, след това отиде с Дани.

Арестуването на останалите пазачи беше лесно. Когато долният етаж беше разчистен, те се върнаха в стаята, в която беше държана Мария. Тя държеше китката си и гледаше замислено надолу към Съдърланд, който се беше втренчил яростно в тавана.

— Това е невероятно удовлетворяващо — каза на Ливай, когато влязоха.

— Радвам се — прошепна той. — Ще проверим горния етаж. Ще е по-безопасно, ако си с нас, само в случай ако някой дойде отвън или има друг път от втория етаж за надолу.

Мария кимна и ги последва.

Намериха Лайл барикадиран в спалнята. Ливай накара Дани и Мария да отстъпят, трансформира се, счупи вратата и се превърна в човек.

— Джордж Лайл, арестуван сте за отвличане и заговор за извършване на убийство — каза Ливай. — Имате право да запазите тишина...

Лайл го гледаше с озадачен поглед, докато довършваше правата му.

— Не разбирам — каза накрая. — Защо не го уби?

— Защото, за разлика от някои хора, имам самоконтрол — отговори му Ливай и извади резервните си белезници.

Веднъж, щом закопчаха Лайл, се обърна към Мария.

— Дани, ще наглеждаш ли този задник?

— Разбира се — каза чу Дани, оръжието му насочено към Лайл. — Няма да отиде никъде.

Ливай издърпа Мария в коридора, който беше тих и пуст.

Не можа да се спре, преди да я попита отново:

— Сигурна ли си, че си добре? — Била е в ръцете на тези копелета часове, можеха да са ѝ направили всичко...

— Добре съм. — Гласът ѝ беше силен и твърд. — Много по-добре, след като Лайл и Съдърланд са с белезници.

— Добре. Някой друг, който искаш в белезници, докато сме тук? — *Ако някой я беше наранил...*

Тя поклати глава.

— Ливай? — Гласът ѝ изведнъж стана по-нисък.

— Да? — Пристъпи по-близо, обхващайки бузата ѝ.

— Това, което каза по телефона. Наистина... наистина ли го имаше предвид?

— Да. — Склони глава, за да я целуне дълбоко. — Обичам те, Мария. И след като разследването приключи, мога да го казвам колкото си пъти искам.

В угълчетата на устата ѝ се появи колеблива усмивка.

— Аз също те обичам. Мисля, че започнах да си падам по теб, в секундата, в която те срещнах — спасявайки живота ми от Съдърланд. Но ти си шифтър... мислех...

— Шифтърите могат да имат човешки половинки, помниш ли? — Хвана ръката ѝ, повдигна я до устата си и целуна безименния ѝ пръст. — Ти си половинката ми, Мария. Обичам теб и само теб.

Появи се истинската ѝ усмивка с цялата си сила.

— Благодаря на Бога — каза тя. — Благодаря на Бога.

Хвърли ръцете си около него и той трябваше да я целува отново, и отново, и отново.

МАРИЯ

В края на краищата Мария трябваше да прекара още една вечер в полицейското управление.

Ливай се беше обадил на „Вътрешни работи“ и на щатските полицаи, за да ги информира за ситуацията, за да разследват участието на лейтенанта в цялата работа. Мария се оказа права за кабинета на Лайл — имаше доста документи в него, за да бъдат арестувани всички замесени, включително Мойер.

Тя, Ливай и Дани трябваше да дадат показанията си за стотен път, а Мария беше прегледана и от парамедик заради китката си. Преди да приключат, беше станало четири часа сутринта.

Мария се обади на Лаура, когато получи достъп до мобилен телефон, и обясни ситуацията.

— Ти какво? — извика Лаура. Чу се шумолене, когато седна на леглото. — Мария, знам, че имаш комплекса на спасителя, но това отиде твърде далеч. Разбираш, че не трябва да правиш всичко сама, нали?

Мария погледна към Ливай, който говореше с човек от ВР.

— Мисля, че го разбрах.

— По-добре да си. Давам ти седмица, за да ти дам урок.

— Но... — Имаше толкова неща, които трябваше да направи!

— Но нищо. Лени може да се справи с PR-а и съм сигурна, че мога да отменя някои неща, за да се справя с всичко. Ти стой вкъщи. Разбрано?

— Разбрано — стихна Мария.

Най-накрая всички разпити свършиха и можеха да си тръгнат. Мария разбра, че не трябва да се връща в обезопасената квартира — можеше да си отиде вкъщи.

— Мога ли да те закарам някъде? — попита Ливай, заставайки до нея.

— Ще излезеш ли с мен, когато стигнем там? — попита, поглеждайки нагоре към него.

Той се усмихна. Наистина промени лицето му.

— Разбира се. Просто не искам да правя предположения.

— Предположи — каза му. — Да тръгваме.

Той я закара до дома ѝ и влезе с нея в малкия ѝ апартамент.

Щом влязоха, тя затвори вратата зад себе си и се облегна на нея с леко „уф“!

— Не мога да повярвам, че свърши. И не мога да повярвам, че все още е същият уикенд. Имам чувството, че са минали години.

Той кимна.

— Какво искаш? Душ, храна, дрямка? Мога да изтичам и да ти взема каквото харесваш.

— Душ — каза с дълга въздишка Мария. — И храна. Не ме интересува каква, само да е много.

— Моят тип жена — каза той с усмивка.

Целуна я на вратата на банята, сякаш не можеше да я остави за няколко минути, без да ѝ каже „чао“. Тя уви ръце около него и му върна целувката.

Прекара дълго, дълго време под душа. Изми засъхналата кръв, изми косата си отново и осъзна, че това е третият път за двадесет и четири часа, в който си вземаше отчаян *измий-всичко-сега* душ и косата ѝ нямаше да ѝ благодари.

Не я интересуваше. Изми това имение от всяка част от тялото си.

Когато най-накрая излезе от душа, разбра с шок, поглеждайки часовника на микровълновата, че бяха минали само четиридесет и пет минути. В апартамента ѝ миришеше невероятно.

— Какво е това? — попита, следвайки носа си до кухнята.

— Чудесно чувство за време имаш. — Ливай се извърна от печката, за да я целуне бързо. — Пържолата е почти готова.

Мария огледа кухнята, работещата печка и извадените на плота чинии.

— Знам, че нямах пържоли в хладилника си, когато тръгнах в петък сутринта.

— Не. — Ливай звучеше доста доволен от себе си. — Но има магазин за хранителни стоки на ъгъла. Видях го, когато влизахме, така че просто прибягах и взех някои неща.

— И тогава ми приготви гурме. — Без да има какво друго да направи, тя започна да подрежда чинии и чаши.

Ливай махна с ръка.

— Гурмето е надценено. Това е просто добра питателна храна. Обзалагам се, че ти трябва нещо такова след последните няколко дни.

— Правилно се обзалагаш. — Мария сложи две чинии. Имаше бутилка вино, което дишаше на плота. Опита се да си спомни последния път, когато имаше мъж за вечеря, която да включва вино.

Тогава се опита да си спомни последния път, когато беше с мъж за вечеря, която не беше ядена от картонени кутии с пластмасови клечки.

И двата пъти не се сети, затова реши, че някак си е успяла да надскочи и най-дивите си мечти.

Ливай приключи с пържолите и ги сложи в две чинии, като за гарнитура добави пресни зеленчуци, печени гъби и чеснов хляб.

— Чесън? — попита Мария, повдигайки вежди. По време на среща винаги внимаваше какво яде, защото знаеше как ще да мирише дъха ѝ по-късно. И Ливай, с това невероятно силно чувство към миризмите...

Но той само се засмя, когато седнаха.

— Винаги съм мислел, че е добре, когато и двамата го ядат. Затова нека сключим договор: яж колкото си искаш чеснов хляб.

— Съгласна — каза Мария решително и вдигна вилицата си.

Всичко беше абсолютно вкусно.

— От доста дълго време не съм яла домашно сготвено ястие — каза тя, отрязвайки си друга хапка от топлата, богато подправена пържола. — Винаги работя дълго време и когато се прибера вкъщи, просто вземам нещо отвън или нещо замразено, за да мога да го ям бързо и в леглото.

— Винаги ли те пришпорва така сенаторът? — попита Ливай заинтересован.

Мария поклати унило глава.

— Винаги ми казва да се прибера. Аз съм тази, която продължава да мисли за още едно нещо, което може да направи, преди да си тръгне. — Прехапа устната си. — Предполагам, че никога не съм имала нещо, което да ме накара да искам да се прибера. Този апартамент е... — Размаха ръка, посочвайки спартански обзаведената кухня, мебелите от Крейгслист и голите стени. — Винаги съм се

концентрирала върху работата си. И без някой, при когото да се прибера...

Ливай каза.

— Понякога се чувствам по същия начин. Мечките са... — Поколеба се. — Харесва ни да си направим леговище. Направих най-доброто от жилището си и ми харесва, но... все още е ергенско място. Винаги съм се чудил как ще изглежда, какво ще бъде, да го споделя с някого.

— Може би се движим твърде бързо, но... — Мария срещна погледа му. — Ще ми харесва да го споделям с теб.

Той се усмихна по начин, който освети лицето му.

— Мисля, че се движим с правилната скорост. На мен също ще ми хареса.

МАРИЯ

— Остави ги — каза Мария.

Ливай погледна над рамото си.

— Но ако просто се справя с няколко...

— Сутринта — прокара длан надолу по гърдите му и той веднага се разсея от чиниите от вечерята.

— Мария — прошепна в устата ѝ, докато тя го целуваше. Ръцете му се обвиха около нея, силни и сигурни, и я избута назад бавно, докато се целуваха.

Мария ги насочи към спалнята. Трябваше да се пуснат за секунда, за да минат през вратата, но Ливай отново се спусна към нея в секундата, в която бяха в стаята, насочвайки я към леглото и повдигайки я върху него. Ръцете му бяха големи и сигурни на задника ѝ. Мария потрепери и го придърпа надолу след нея за друга целувка.

Той задържа тежестта си, прошепвайки в устата ѝ:

— Сигурна ли си за това? Не искам да те нараня. Китката ти...

— Добре е — прекъсна го Мария. — Добре съм. Освен проблема, че ако не ми свалиш дрехите скоро, може да умра.

Той се засмя меко.

— Не можем да позволим това да се случи. — След което ръцете му бяха навсякъде по нея, освобождавайки я от тениската и работните ѝ панталони, разкопчавайки сутиена ѝ и издърпвайки надолу бикините ѝ, докато не остана напълно гола, простряна на леглото си и гледаща нагоре към половинката си.

Той все още бе облечен с работния си костюм. Мария потрепери от удоволствие при гледката.

Очите му поглъщаха тялото ѝ, привлечени от една или друга част. Протегна се и обхвана бедрата ѝ, след това се наведе и целуна стомаха ѝ. Мария се изви — толкова хубаво и гъделичкащо в едно и също време.

Езикът му се стрелна и той започна да я целува плъзгайки се надолу с цел. Изведнъж вече не беше гъделичкащо и Мария простена,

когато той я целуна точно над хълма ѝ.

Плъзна двата си палеца надолу през пубисното ѝ окосмяване, за да раздели устните ѝ, и коленичи в подножието на леглото. Мария можеше да почувства въздуха срещу клитора си и чакаше... и чакаше...

Най-накрая не можеше да се сдържа повече.

— Хайде. Моля те!

— След като помоли толкова мило... — каза той и тя успя да чуе усмивката в гласа му. Тогава се наведе и езикът му докосна клитора ѝ.

Мария трябваше да задуши писъка си — удоволствието веднага избухна при първото нежно докосване и когато я засмука леко, издаде висок стон. Той продължи, държейки бедрата ѝ неподвижни, докато тя се опитваше да се извие... надалеч? Към него за още? Не знаеше. Чувството беше почти прекалено добро.

Накара я да свърши за около тридесет секунди. Само с устата си върху клитора ѝ, засилвайки удоволствието ѝ, докато беше прекалено силно, за да продължава, оставяйки я трепереца след най-бързия оргазъм, който някога беше имала.

— О, Боже мой — простена към тавана, докато трепереше от вторични малки оргазми.

— Още? — попита той. Дъхът му беше деликатен срещу женствеността ѝ.

Тя закима трескаво, преди да се сети, че може би не може да я види. Но той вече беше започнал отново, този път bliжейки и надолу около вагината ѝ, на която все още не бе обърнал внимание. Внимателно насочено внимание, точно на чувствителната кожа около входа ѝ — място, което повечето мъже пропускаха в полза на главното събитие.

Ливай определено знаеше какво прави или поне можеше по някакъв начин да каже какво най-много харесва Мария, защото накара котенцето ѝ да трепери и да се свива за нула време.

— Вътре — простена тя.

Ливай се отдръпна само за секунда и плъзна пръст в нея, но тя беше толкова отворена и мокра, че просто не беше достатъчно.

— Още.

— Колко още? — попита той. Спокойната увереност беше заменено от насочена напрегнатост. Гласът му звучеше обтегнат.

Искащ.

— Всичко! — Можеше да чуе желанието в собствения си глас. — Нека те видя гол. Искам те целия.

— Всичко, което пожелаеш — каза меко той и се съблече.

Мария досега не бе имала шанса да го види целия — последния път, когато правиха това, той носеше панталоните си. Сега можеше да види и други неща, освен ръцете и мускулите му — че е добре оформен, със силни бедра и когато се обърна да остави дрехите си на стола — наистина фантастичен задник.

Тя легна обратно и се усмихна към тавана. Имаше късмет, надхвърлящ най-дивите ѝ мечти.

Когато той се обърна, очите му бяха пълни с желание. Не мислеше за техники, помисли си Мария. Просто я искаше.

Плъзгайки ръцете си, хвана бедрата ѝ — внимателно, винаги внимателно, но достатъчно здраво, за да я разположи там, където я иска. Разтвори я и пристъпи напред, за да застане между краката ѝ... и тогава, сякаш не можеше да се спре, я пусна и се наведе, за да я целуне силно.

Мария го обви с ръце и отвори устата си за езика му. Той я целуваше, сякаш се нуждаеше да диша нея вместо въздуха, сякаш не можеше да се спре за секунда. Тя се задържа и го целуна обратно.

Целувката ставаше все по-гореща и по-гореща, докато той не се откъсна от нея и каза:

— Обичам те.

— Обичам те — отговори задъхано Мария. — Ливай. Направи го сега.

С едно бързо движение влезе в нея до дъно. Мария се изви от удоволствие, чувствайки го да се притиска към всички интимни места в нея. Плъзна се назад и тласна, внимателно гледайки лицето ѝ. Отново щеше да завърти главата ѝ, знаеше го — внимателното наблюдение не можеше да бъде победено.

Но нямаше друг планиран тласък. Не, вместо това затвори очи и бедрата му отново се тласнаха напред, след това пак, и простена:

— Мария, толкова си... нужда се от теб. Нуждая се сега.

— Вземи ме тогава — прошепна Мария.

И той я взе.

Бързо, диво, по-силно, отколкото беше преживявала преди, правеше яростна любов с нея на леглото. Тласъците му бяха бързи и силни, ръцете му придърпваха бедрата ѝ и удоволствието експлодира в нея. Целуна я отново и отново, наболата му брада я драскаше по бузата, и срещна погледа му, когато свърши, стискайки го силно с всеки спазъм.

И това изглежда беше последната капка — той затвори очи, отпусна чело на рамото ѝ, тласна още веднъж... два... три пъти и изстена оргазма си в кожата ѝ.

След това лежаха един до друг дълго време, вдишвайки се един друг.

— По-рано не каза ли, че ще се преместиш при мен? — прошепна ѝ той.

— Мисля, че го направих — безпомощна усмивка изви крайчетата на устните ѝ.

— Добре. Нуждая се от това отново. Може би ще имам нужда всяка нощ.

Тя се засмя.

— Можеш да го имаш толкова, колкото пожелаеш. Няма да се оплача и за секунда.

— Ммм. Добре. — Целуна я. — Защото това, от което наистина имам нужда, си ти.

— Да — прошепна в устата му. — Ти — сви се доволна в него.

ЕПИЛОГ

Един месец по-късно

Мария затвори телефона и въздъхна.

— Не се предава.

— Скъпа, всичко е наред, ако искаш да се оженим в Чикаго — каза Ливай от леглото, където се беше изпънал. — Няма да убие семейството ми да дойде в града за няколко дни.

Мария поклати разочаровано глава.

— Не искам да се ожения в Чикаго! *Майка ми* иска сватбата да е там, за да може всички втори братовчеди да се появят и да изследват подробно мъжа, с когото изненадвам всички и да ме разпитват как сме се срещнали, как ще изглежда бъдещето ни и защо искаме да се оженим толкова бързо. Сякаш си мисли, че го правя, за да ги дразня.

— Знам как се чувстваш. — Ливай погледна към собствения си телефон, който по-рано беше звънял отново и отново. — Родителите ми са наполовина убедени, че съм те измислил. Имат нужда всеки, който ме е срещал вкъщи, да те погледне. Казах им, че няма да оставя да те зяпат и да те карат да се чувстваш неудобно *на сватбения ни ден*, но не искат да чуват.

Мария седна в подножието на леглото.

— Искам да се срещна със семейството ти.

— Знам, скъпа.

Винаги, когато Ливай я наречеше *скъпа*, тя изпитваше трепет, въпреки че това беше най-малко десет пъти на ден. Напомняше ѝ, че този прекрасен, невероятен мъж всъщност е неин. Нейната половинка. И дори с непоносимите роднини, тя беше по-щастлива, отколкото някога е била през живота си.

— Аз също искам да се срещна със семейството ти — продължи Ливай. — Просто си мисля, че сватбата ни трябва да е *наша*. Не тяхна.

Мария кимна мрачно.

— Можем да я отменим...

Ливай моментално се изправи и я придърпа в ръцете си.

— Не.

Тя се усмихна в рамото му и се съгласи.

— Не.

Прекараха една минута гушейки се. Мария никога не би се описала като човек, който обича да се гушка, но мечките определено искаха да се увият колкото е възможно по-плътно, и тя откри, че няма нищо против.

Въпреки това още имаха проблем.

— Ами ако... — Не беше сигурна дали Ливай щеше да се съгласи да го направи.

Той седна обратно, за да могат да се виждат.

— Какво ами ако?

— Е, и двамата искаме да срещнем семейството на другия. Искаме да се оженим възможно най-бързо. Но *не* искаме женитбата ни да е за тях вместо за нас. Нали?

— Това го обобщава. — Ливай започна да се усмихва, очите му заблещукаха. — Дали не предлагаш да се оженим... първо?

Мария прехапа устната си.

— Малко е импулсивно.

Ливай хвана ръката ѝ — лявата, с годежния пръстен, който блестеше на безименния ѝ пръст.

— Мария Ернандез, моя половинке и годенице...

Тя започна да се кикоти.

— Да?

— Ще ми направиш ли честта да избягаш с мен, за да мога да те представя на семейството си като моя половинка и жена?

Кикотът ѝ намаля, докато просто не се усмихваше от върховно блаженство.

— Да.

Ливай я целуна.

— Не мисля, че се брой за импулсивно, ако е правилно и за двамата.

Мария му върна целувката.

— Прав си. Кога мислиш, че ще можем... о!

Ливай я беше катурнал на леглото.

— По-късно ще доуточним.

— По-късно — съгласи се тя бездиханно, докато той разкопчаваше панталоните ѝ. Измъкна се от блузата си и я хвърли нанякъде, където нямаше да се скъса — беше си научила урока през последния месец — и изви гърба си, докато той притискаше уста към бикините ѝ и дишаше леко.

Топла вълна от удоволствие заля тялото ѝ и тя го издърпа, за да е на едно ниво с него. Имаше време и място за часове предигра, а веднага, след като се е съгласила да избяга с него, не беше такава.

Ливай плъзна длани зад гърба ѝ, за да разкопчае сутиена ѝ, докато тя се задържаше изправена с ръце, обвити около раменете му. Целуна врата му, зад ухото му — той простена — и по протежение на челюстта му, брадата му драскаше устните ѝ.

— Сега ти — прошепна му тя, когато свали сутиена ѝ. Свали бикините си, докато той се събличаше, възхищавайки се на високото му златно тяло, и го придърпа обратно долу, когато вече беше гол.

Той я целуна силно, след това се отдръпна за секунда и хвана лявата ѝ ръка, целувайки безименния ѝ пръст.

— Не мога да дочакам, докато тук се появи и брачна халка.

— Тогава и ти ще имаш и ще мога да ти върна услугата — посочи тя и очите му пламнаха. Целуна отново годежния ѝ пръстен, след това устата ѝ, а след това бяха прекалено погълнати един от друг, за да определят кой кого целува.

Когато той плъзна длан надолу между телата им, Мария остави краката ѝ да се разтворят, накланяйки бедрата си назад. Толкова беше добър в това — пръстите му дразнеха клитора ѝ, безпогрешно намираще къде ѝ е най-хубаво и я докарваше до самия ръб на оргазма.

— Обичам те — прошепна той, докато отместваше ръката си.

— Обичам те — простена тя и той влезе в нея.

Членът на Ливай беше голям колкото останалата част от тялото му, дълъг и дебел, и я побъркваше. Винаги се чувстваше толкова пълна, когато бе в нея. Първоначално тласкаше бавно, докато тя се задъхваше и стенеше.

— Господи, толкова си красива. — Очите му не се отместваха от лицето ѝ.

— По-бързо — прошепна тя.

— Както пожелаеш — отговори ѝ и увеличи скоростта.

Мария обичаше начина, по който чувстваше Ливай така — не само в нея, но и над и около нея, заобикаляйки я с тялото си. Потрепери под него и повдигна глава, за да го целуне веднъж... втори път... стисна го силно и свърши.

Той продължи с темпото по време на спазмите ѝ, издигайки я по-високо и по-високо с всеки тласък, удължавайки оргазма ѝ, докато от ъгълчетата на очите ѝ не започнаха да текат сълзи. Беше почти прекалено добре.

Почти.

Когато тя започна да се успокоява, треперейки от удоволствието, той най-накрая си позволи да свърши. Дръпна я близо, силната му хватка я караше да се чувства сякаш той се опитва да ги направи едно цяло.

По-късно той вдиша аромата ѝ и каза в ухото ѝ:

— Нямам търпение да се оженя за теб, скъпа.

— Колкото можем по-скоро. — Притисна се към него и почувства как той целуна слепоочието ѝ. — Обичам те.

— Обичам те. — Гласът му изтъгна и през двама им.

Нейната половинка.

Издание:

Автор: Зоуи Чант

Заглавие: Алфа детектив

Преводач: Сирена

Година на превод: 2018

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2018

Тип: новела

Националност: американска (не е указано)

Редактор: desi7y

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10184>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.